

ETNIK
60

LETO-19.
XXI-XX.

CVETJE

Z VRTOV SV. FRANČIŠKA

MAL - JUNIJ

Vsebinska 5.—6. štev.: Molitev na čast brezmadežnemu Srcu Marijinemu 65. — Posvetilna molitev svetega očeta Pija XII. Marijinemu brezmadežnemu Srcu 65. — Marija v maju 67. — Naše ljube Gospe velika noč 67. — Vojska Brezmadežne 69. — Dve, tri stvari za življenje 71. — Pobožnost sv. Frančiška 73. — Katekizem tretjega reda sv. Frančiška 75. — Sree naše vere — sv. maša 76. — Frančiškanski misijoni (priloga). — Ta in oni je bil poklican... 79—82. — Najstarejša bratovščina sv. Antona Padovanskega pri oo. frančiškanih v Ljubljani 83. — Pika, mati našega očeta sv. Frančiška 85. — Frančiškova mladina 89. — Kako se gibljejo tretjeredne skupščine 90. — Albanska mladenka 91. — Naše sestre Marijine misijonarke 93. — Pax et bonum! 95. — In naj molijo za mrtve... 96.

Celoletna naročnina 15 lir.

Posamezna številka 3.—lire. Za Nez. Hrvatsko 50 kun. Izhaja dvomesečno. Z dovoljenjem cerkvenih in redovnih oblasti izdaja frančiškanska provincija sv. Križa. — Zastopnik dr. p. Stanko Marija Aljančič OFM, prov. prokurator. — Urednik p. Odilo Hajnšek OFM. — Uredništvo in upravništvo „Cvetja“, Ljubljana, Frančiškanski samostan. — Številka ček. računa 11.495.

Natisnila Ljudska tiskarna, Ljubljana (Jože Kramarič).

Rimsko serafinski koledar za l. 1943-XXI

Maj — Veliki traven

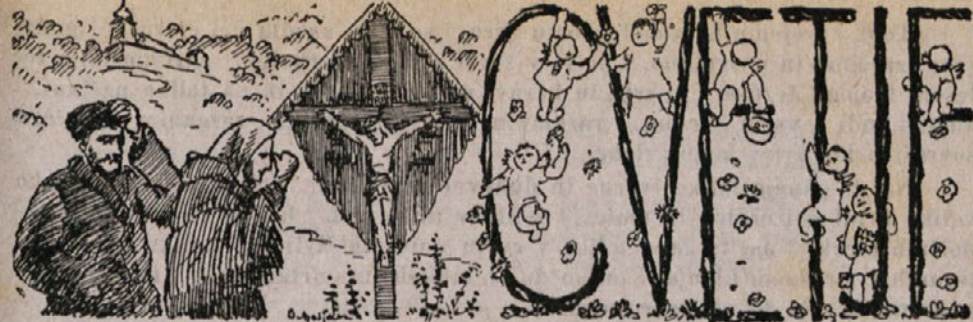
1	S	Med osmino Vstajenja G.	18	T	PO.	S. Feliks sp., S. Venancij m.
2	N	1. povelikonočna (bela) nedelja, S. Atanazij šk. in c. uč.	19	S	PO.	S. Teofil in Ivo sp., S. Peter C. sp.
3	P	Najdba sv. križa, S. Aleks. in t. m.	20	Č	PO. X	S. Bernardin iz Siene sp.
4	T	S. Jakob in Filip ap., S. Monik. vd.	21	P	PO.	B. Ladislav, Krišpin in Vivald sp.
5	S	S. Marko evang., S. Pij V. pap.	22	S		B. Janez in tov. mučenci
6	Č	S. Janez ev. pred lat. vr., S. Gregor	23	N		4. pov. n., B. Bartolomej, Benvenut in Gerard sp.
7	P	S. Stanislav šk. m.	24	P		B. Janez Praški in tovar. muč.
8	S	Prik. sv. Mihaela	25	T		Posv. Assiške baz., S. Greg. VII. p.
9	N	2. pov. n., S. Gregor Niz. šk.	26	S		B. Marija - Ana dev., S. Filip Ner. sp., S. Eleuterij pm.
10	P	S. Antonin šk., S. Gordijan in t. m.	27	Č		S. Beda Čast. sp. in c. uč., S. J. I. pm.
11	T	B. Benedikt, Julijan in Jakob sp.	28	P		S. Avgustin šk. in c. uč.
12	S	Varstvo sv. Jožefa, S. Nerij in t. m.	29	S	Čm.	B. Štefan in Rajm. m., S. Mar.-M. d.
13	Č	S. Robert Bellarnin šk. in c. uč.	30	N	PO.	5. pov. Križeva n., S. Ferdinand kr., S. Feliks I. pm.
14	P	B. Petronila dev., S. Bonifacij m.	31	P	PO.	KRIŽ., Marija Srednica vseh milosti, S. Petronila d.
15	S	B. Janez - B. iz Salle sp.				
16	N	3. pov. n., S. Ubald šk.				
17	P	S. Pashal Bayl. sp.				

Junij — Rožnik

1	T	PO.	KRIŽ., S. Angela Merici dev.	15	T	Binkoštni torek
2	S		KRIŽ., B. Herkulan in tov. sp., S. Marcellin in tov. m.	16	S	KV., Med osmino
3	Č	VO. PO.	Vnebohod Gospodov	17	Č	Med osmino
4	P		S. Frančišek Kar. sp.	18	P	KV., Med osmino, S. Efrem sp. in c. uč., S. Marko in M. m.
5	S		S. Bonifacij šk. m.	19	S	KV., Med osmino, S. Julijana d., S. Gervazij in tov. m.
6	N		6. pov. n., S. Norbert škof	20	N	VO. PO.
7	P	PO.	B. Humilijana vd.	21	P	PO. X
8	T		B. Baptista Var. dev.	22	T	
9	S		B. Pacifik in Lavrencij sp., S. Primož in Felicijan m.	23	S	
10	Č		Osmina Gospod. Vnebohoda, S. Marjeta kr. in vd.	24	Č	VO. PO.
11	P		B. Barnaba apostol	25	P	PO.
12	S		Binkoštna sobota, S. Janez Fak. sp., S. Bazilid in tov. m.	26	S	
13	N	VO. PO. X	Binkošti — Prihod Sv. Duha	27	N	
14	P		Binkoštni ponedeljek	28	P	
				29	T	VO. PO. X
				30	S	

Razlaga kratic: VO. = vesoljna odveza. PO. = popolni odpustek. Čm. = črna maša, ki je dotični dan dovoljena. X = popolni odpustek le za člane Frančiškanske misijonske družbe.

Molitev na čast brezmadežnemu Srcu Marijinemu

O Srce Marije, Matere božje in naše Matere! Preljubeznivo Srce, ki uga-
jaš presv. Trojici, ki zaslužiš, da Te časte in ljubijo vsi angeli in ljudje!
O Srce, čista podoba Jezusovega Srca, Srce polno dobrote in sočutja z našo bedo,
raztopi ledeno skorjo naših src in stori, da se bodo popolnoma vdala božjemu
Srcu. Vlij v naša srca ljubezen do čednosti, ki so te krasile, in vžgi jih s svetim
ognjem, kateri vedno v Tebi gori. Sprejmi pod svoje varstvo sveto Cerkev,
brani jo, bodi zmeraj njeno sladko pribežališče, njen nepremagljivi branik zoper
vse sovražne napade.

Bodi nam pot k Jezusu, struga vseh zveličavnih milosti, ki so nam potrebne.
Bodi nam pomoč v stiskah, tolažba v bridkostih, moč v skušnjavah, pribežališče
v preganjanju, bramba v vseh nevarnostih, posebno pa v smrtnem boju!

Takrat, ko nam bo pretil ves pekel, da požre naše duše, v onem strašnem
trenutku, v oni grozni uri, od katere je odvisna naša večnost, takrat, da takrat,
o premila Devica, naj občutim ljubeznivost Tvojega materinskega Srca in vso
moč, katero imaš do božjega Srca. Odpri nam takrat varno zavetje v morju
usmiljenja, da dospemo v nebesa in tamkaj poveljučujemo Njega s Teboj vred
na veke.

Bodi spoznano, hvaljeno, blagoslovljeno, ljubljeno, češčeno in poveljevano
zmeraj in povsod presv. Srce Jezusovo in brezmadežno Srce Marijino. Amen.
Zdrava Marija...

Posvetilna molitev svetega očeta Pija XII. Marijinemu brezmadežnemu Srcu

Kraljica presvetega rožnega venca, pomoč kristjanov, | pribežališče člo-
veškega rodu | in zmagovalka v vseh bojih za Boga, | ponižno poklekne pred
tvoj prestol, | v trdnem zaupanju, | da bomo dosegli usmiljenje in prejeli milost,
| potrebno pomoč in obrambo v sedANJI stiski, | ne sicer zaradi našega zaslus-
ženja | — saj ga nimamo —, ampak edinole zaradi neizmerne dobrote tvojega
materinega Srca. |

Tebi, | tvojemu brezmadežnemu Srcu, | se v tej usodni uri človeške zgodovine izročimo in posvetimo, | ne le v zvezi s sveto Cerkvijo, | skrivnostnim telesom tvojega Jezusa, | ki trpi in krvavi na toliko delih in na toliko načinov, | ampak tudi z vsem svetom, | razklanim v divjih sporih, | zažganim v požaru sovraštva kot žrtev lastne zlobe. |

Naj te ganejo tolike tvarne in duhovne razvaline; | tolike bolečine, | tako velike bridkosti očetov in mater, | ženinov in nevest, | bratov in sestra in nedolžnih otrok; | naj te gane toliko v cvetu uničenih življenj, | toliko teles, raztrganih v strašnem klanju, | toliko duš v mukah in smrtni grozi, | toliko duš v nevarnosti, | da se na veke pogube. |

Ti, Mati usmiljenja, | izprosi nam mir od Boga! | Izprosi nam predvsem tistih milosti, | ki morejo človeška srca v hipu spreobrniti, | milosti, ki pripravljajo, sklepajo in zagotavljajo mir! | Kraljica miru, prosi za nas | in daj vojskujočemu se svetu mir, | po katerem narodi hrepene, | mir v resnici, pravici in ljubezni Kristusovi. | Daj nam mir orožja in mir v dušah, | da se bo v miru in redu razširjalo božje kraljestvo. |

Sprejmi v svoje varstvo nevernike | in vse, ki bivajo še v smrtni senci; | podeli jim mir | in daj, da jim vzide Sonce resnice | in bodo tako mogli skupaj z nami | pred edinim Odrešenikom sveta ponavljati: | »Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, | ki so Bogu po volji!« | (Lk 2, 14.)

Narodom, ki jih loči zmota ali razkol, | zlasti tistim, ki gojijo posebno pobožnost do tebe | in ki med njimi ni bilo hiše, | kjer ne bi v časti imeli tvoje častitljive podobe, | danes morda skrite in shranjene za boljše dni, | podeli mir in jih privedi nazaj k eni čredi Kristusovi, | pod vodstvo edinega in pravega Pastirja. |

Izprosi mir in popolno svobodo sveti božji Cerkvi; | zajezi razlivajočo se poplavo novega poganstva; | būdi v vernikih ljubezen do čistosti, | vnemo za pravo krščansko življenje | in apostolskega duha, | da bodo množice tistih, ki služijo Bogu, | rastle po zaslugah in po številu.

Končno, | kakor sta se Srcu tvojega Jezusa posvetila Cerkev in ves človeški rod, | da bi jim bil On, | ki so vse upanje vanj položili, | znamenje in poroštvo zmage in rešitve, | prav tako se danes za vedno posvetimo tudi tebi | in tvojemu brezmadežnemu Srcu, | o Mati naša in Kraljica svetá, | da bi tvoja ljubezen in tvoje varstvo pospešila zmagoslavje božjega kraljestva, | da bodo vsi narodi, pomirjeni med seboj in z Bogom, | tebe blagrovali | in s teboj zapeli od kraja do kraja sveta večni Magnificat slave, | ljubezni in hvaležnosti Jezusovemu Srcu, | v katerem edinem morejo najti Resnico, | Življenje | in Mir. |

(3 leta odpustka vsakikrat; popolni odpustek enkrat v mesecu, če se moli vsak dan. Pij XII., 17. nov. 1942.)

Tisti, ki bi iz katerega koli vzroka ne mogli prisostvovati skupni slovesni posvetitvi v cerkvi dne 30. maja 1943, naj jo opravijo doma; v ta namen naj pobožno molijo tole posvetilno molitev in morda dodajo še kake druge molitve. Družine, ki se žele posebej posvetiti brezmadežnemu Srcu Marijinemu, naj si nabavijo kip ali podobo Marijinega Srca. Obred posvetitve je isti kakor pri slovesni posvetitvi družine Zveličarjevemu Srcu (glej knjižico »Posvetitev družin presv. Srcu Jezusovemu«), le posvetilna molitev naj se zamenja s tole molitvijo Pija XII. Kjer obe posvetitvi združijo, naj najprej molijo posvetilno molitev Jezusovemu Srcu in dodajo še posvetilno molitev Marijinemu Srcu.

Z dovoljenjem škofijskega ordinariata v Ljubljani.

*Marija, glej, na Tvoj oltar
prinašam kito šmarnic v dar,
ker zdaj je maj.*

*Povsod bleščijo bele sveče,
dehtijo rožice rdeče,
v vseh licih je sijaj.*

*Še Tvoj oltar, Marija, mati,
krasil bom s šmarnicami zlati,
ker zdaj je maj.*

*In mólil bom kot dele,
da s svoje róke svete
svoj blagoslov mi daj.*

*Dobrotno me usliši,
o Sveta v božji hiši,
ker Tvoj je maj.*

*In šmarnic Ti bom nosil v dar
kot tihe prošnje na oltar.
Tvoj tudi moj bo maj.*

P. DOMINIK:

Naše ljube Gospe velika noč

Po nedopovedljivem dušnem in telesnem trpljenju je Gospod življenja in smrti na križu nagnil glavo in izdihnil. Duša Jezusova, ločena od telesa, pa vedno združena z božjo naravo, je hitela v predpekkel, očakom in pravičnim stare zaveze oznaniti odrešenje. Presveto Rešnje Telo, tudi združeno z božjo naravo, počiva, kakor je viselo na križu, za nekaj časa v naročju najčistejše matere. Potem pa mora dati predragoceni zaklad, žrtev večne ljubezni, da ga z nežno skrbnostjo in ljubeznijo položi v grob. Z deviškim ljubljencem Jezusovim, Janezom, ki mu je Gospod izročil svojo blaženo mater, gre Marija od groba v tihi večer, ki je končal dan, kakor ga božje sonce še ni gledalo nikoli. Po pravici more reči: »Vi

Jezus je iz groba vstal povelčan
in se prikazal tebi, Gospa!

vsi, ki greste po potu, ozrite se in glejte, če je katera bolečina, kakor bolečina moja, ki me je zadela, ko me je Gospod pogreznil v gorje.« (Zal. 1, 12.) »Ne imenujte me Nočmi (to je: lepa, blažena), imenujte me Mara (to je: grenka), zakaj Vsemogočni me je napolnil z bridkostjo« (Rt. 1, 20). Podrt je živi, resnični tempelj božji, telo Kristusovo, v katerem je prebivala vsa polnost božanstva (Kol. 2, 9). Pri njem edinem je bilo njeno srce celo življenje, vsa njena ljubezen.

Osamljena se vrne sveta Devica v Jeruzalem, na Sionsko goro, v hišo zadnje večerje, kjer je Gospod z učenci v največji ljubezni obhajal prvo najsvetejšo daritev in jih v mašnike posvetil. Ostala je sama, z brezmejno bridkostjo v duši, pa tudi s polno vdanostjo v Očetovo voljo, z neomahljivim upanjem, z močno vero v Očetovo previdnost in ljubezen. Marija je celo življenje večnega Očeta najdražji, pa tudi najzvestejši otrok. V živi veri je Mati tiste težke dni opora in tolažnica vseh.

Zdi se, da je seme božje besede, ki ga je Gospod sejal v srca učencev, padlo na trdo zemljo in ni rodilo sadu. Jasno je napovedal Učenik svoje trpljenje in smrt, pa tudi svoje vstajenje. »Sin človekov bo izdan ljudem v roke in ga bodo umorili, in tretji dan bo vstal« (Mt 17, 22). Ob Gospodovem ponižanju in smrti so učenci omahnili v veri, upanju in ljubezni. Razen Janeza so ga vsi zapustili in se ko zbegane ovce razkropili. »Devica verna« pa je vedno vso besedo Jezusovo ohranila v srcu in verovala. Res, da nobena vera na zemlji ni bila tako preizkušena ko vera Marijina, pa tudi nobena tako močna in stanovitna ko njena. Ko mora nezmožnega, ubogega človeškega otročiča položiti v jasli, v živi veri pade predenj in ga moli ko svojega Boga in kralja vekov. Ko mora z njim bežati pred krutim Herodom v tujino, véruje, da je ta otrok vsemogočni Bog, kralj in gospod vesoljstva. Ko ga veliki zbor obsodi v smrt, izroči poganom; ko ljudstvo zahteva njegovo smrt in njegovo kri; ko so ga Judje in pogani nasitili z zasramovanjem in ga umorili; njegov grob zapečatili in zastražili, naša ljuba Gospa véruje, da je večni Sin božji, ki mu je dana vsa oblast v nebesih in na zemlji. Véruje, da bosta nebo in zemlja prešla, njegova beseda pa ostala vekomaj — tudi ta: tretji dan bo z lastno močjo vstal k novemu, blaženemu življenju pri Bogu, kakor je govoril po Davidu kralju: »Srce moje se veseli in moj duh se raduje; tudi telo moje bo varno počivalo. Ker ne prepustiš podzemljo moje duše. Svojemu Svetemu ne boš dal gledati trohnobe. Pot v življenje mi kažeš: pri Tebi je vsa polnost veselja, v Tvoji desnici večna radost« (Ps 15, 9). In mati tudi z Davidom ponavlja: »Pri vsej bolečini mojega srca mi tvoja tolažba, o Bog, zopet razveseljuje dušo« (Ps 93, 19). Neizmerno je srečna ob misli, da je trpljenje za Jezusa, edinega Ljubljenega, za vselej končano, da mu duša že vriska neizrekljivega veselja, da bo kmalu, kmalu vstal k novemu poveljčanemu življenju, k večni neminljivi slavi.

Z močno ljubeznijo misli Mati tudi na učence. Saj jih je, brate svoje, Jezus križani vse njeni ljubezni izročil. Goreče moli zanje, da se njih vera ne bi do konca zlomila, da bi tleči stenj upanja in ljubezni v njih srcih ne ugasnil popolnoma. Usmiljeno Srce Jagnjetovo prosi, naj trudne in obtežene potolaži, pokrepča sam s svojo nebeško prikaznijo. Kakor razkropljena piščeta prestrašena hitijo pod peruti koklje, prihajajo učenci Jezusovi k materi, v njeno zavetje. In vidijo in vedo, kako dobro, ljubo mater jim je dal Gospod. Le kaj bi zdaj brez nje? — Bratje, sestre, srečna je in veseli se Gospodovega vstajenja naša mati tudi zavaljo nas, ki smo otroci njenih bolečin, njene ljubezni. Saj je Gospodovo vstajenje poroštvo tudi našega vstajenja in večnega življenja.

Bolj in bolj raste v Marijini duši hrepenenje. Kakšna čustva napolnjujejo srce človeku, ki za gotovo pričakuje resnične, velike sreče. Čim bliže je čas, da bo to srečo dosegel, tem bolj hrepeni po njej. Duša ji vzdihuje: »Zakaj se mudiš, moj Sin, moj Bog? Pridi! Od koprnenja, od ljubezni medlim.« — Tedaj stopi do nje nebeški knez, angel Gospodov, ter ji oznani: »Veseli se, kraljica nebeška, aleluja; zakaj on, ki si ga bila vredna nositi, aleluja, je vstal kakor je rekel, aleluja.« In že stoji pred presrečno materjo Jezus, preobraženi, poveljčani Sin človekov in Sin božji. Skozi zaprta vrata je prišel. Marija pade predenj in ga moli — svojega sina, ki ga je nosila v brezmadežnem, prečistem naročju, ga v betlehemske hlevu rodila, ga hranila, mu v ljubezni dolga leta stregla, v strahu in skrbeh se tresla zanj, zanj toliko jokala in brezmejno trpela. V čudoviti nebeški slavi se ji razodene, dvigne jo k sebi, govori z njo, ki sme počivati na njegovem presv. božjem Srcu. Pokaže ji rane, ki se svetij, bliščijo ko sonce. Pove ji, da je zdaj neskončno srečen in blažen, na vse veke poveljčan ko naš Odrešenik. Presrečna mati! Kako lepo je biti mati božja, mati večnega Boga! Vsa duša ji poje: »Duša moja poveljuje Gospoda. Zakaj velike reči mi je storil sveti, vsemogočni Gospod.« In nikoli več ne bo magnifikat na njenih ustnicah utihnil.

Mati, iz dna srca ti ubogi otroci privoščimo to velikonočno srečo. Ti pa prosi za nas poveljčane Jezusa! Da bomo razumeli, da je Sin človekov in božji moral trpeti. Da tudi nam le trpljenje prinese odrešenje. Pomagaj, da bomo tudi v trpljenju verovali, upali, ljubili. Prosi, da bomo s Kristusom umrli grehu in strastem in da bomo resnično s Kristusom vstali in Kristusu živeli. Aleluja!

P. ŠTEFAN O. CONV.:

Vojška Brezmadežne

Spet smo v maju, v tem prelepem mesecu, ki je kakor en sam Marijin praznik. Vsako leto nas je zbiral jutro za jutrom ali večer za večerom okrog ozaljšanih Marijinih oltarjev in slik. Vedno smo se nato vračali vsi na svoje domove v topli zavesti, da Marija materinsko skrbi za nas zemljane in s srcem,

Pod zastavo Marijino

polnim poguma in upanja, da bo vse dobro. Nič več nismo obupavali nad svetom. Tako smo se zbirali ves mesec in marsikatero cvetko krščanske čednosti smo položili Mariji na oltar in marsikatero žrtev in odpoved smo sprejeli Njej na čast.

Toda letošnji Marijin mesec zahteva od nas še nekaj več, saj je za 30. maj napovedana po želji g. škofa splošna posvetitev našega naroda brezmadežnemu Sreču Marijinemu. Res se že s peterimi prvimi sobotami pripravljamo na to posvetitev, toda ta posvetitev naj bi bila po izročilu Fatimske Matere božje v spravni namen zadoščevanje za vse grehe in popolno darovanje samega sebe po Mariji Bogu. S to posvetitvijo bomo jasno izpovedali, da si hočemo prizadevati za popolnejše krščansko življenje in da hočemo biti pravi apostoli Matere božje. To bo važen korak v našem krščanskem življenju in je zato prav, da napnemo vse sile svoje duše in se nanjo kolikor mogoče pripravimo. S to mislijo opravljajmo letos šmarnice, s tem hrepenenjem se zbirajmo okrog njenih oltarjev, obenem pomnožimo svoje žrtve s krotanjem svojih strasti in z odpovedjo svojih nerednih nagnjenj, vse po namenu zadoščevanja, dokler ne bomo ob koncu šmarnic s posvetitvijo samega sebe vse te duhovne cvetke podarili Marijinemu Sreču.

Trideseti maj naj bo višek naše vdanosti in ljubezni do Matere božje, saj se bomo popolnoma povezali z Njo s svojim posvečenjem. Ta slovesni dan ne

sme nikdar zbledeti v našem življenju in v zgodovini našega narodnega Marijinega češčenja, ako hočemo, da bodo sadovi te posvetitve res trajni. Postavimo mu spomenik s tem, da se iz hvaležnosti do Marije priglasimo v vrste Njenih viteзов, v pobožno zvezo vojske Brezmadežne, ki je z dovoljenjem prevzv. škofa ustanovljena za ljubljansko škofijo v Ljubljani pri cerkvi sv. Mihaela na Barju.

Pobožna zveza »Vojska Brezmadežne« je bila ustanovljena v Rimu 17. okt. 1917, kjer je tudi njen glavni sedež. Njen ustanovitelj je p. Maksimilijan Kolbe, minorit-Poljak. Potrjena je bila 1. 1922. in organizirana v veliko marijansko zvezo našega časa. Blagoslovljena in priporočena je od papežev Benedikta XV., Pija XI. in Pija XII.; od mnogih kardinalov in premnogih škofov, ki so jo vzljubili in sprejeli v svoje škofije. Obdarovana je z brezštevilnimi odpustki in privilegiji. Šteje že nad dva milijona udov po celem svetu s sedemdesetimi sedeži.

Namen te pobožne zveze je: posvetiti vse življenje Mariji, ki naj bi bilo z Njo popolnoma združeno v lastno posvečenje in posvečenje našega bližnjega, predvsem pa v spreobrnjenje grešnikov, nevernikov, razkolnikov, posebno masonov.

Sredstva za doseg te svetih namenov so predvsem molitev in z njo darovanje vsakega dobrega dela in vsega, kar ima pred Bogom vrednost molitve, izprošitev milosti in zadostitev za krivice, prizadejane Bogu od nehvaležnih ljudi. Vitezom Brezmadežne je določena kot posebna vsakdanja prošnja: O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k Tebi zatekamo, in za vse tiste, ki se k Tebi zatekajo, posebno za masone in tiste, ki Ti jih priporočamo (300 dni odp.).

Pogoji, da postaneš ud pobožne zveze in vitez Brezmadežne ter zadobiš podeljene odpustke, so:

1. Prostovoljno in popolno darovanje samega sebe Mariji Brezmadežni kot orodje v njenih najsvetejših rokah.
2. Na dan vpisa opraviti predpisano posvetitev Brezmadežni.
3. Nositi na sebi »Čudodelno svetinjico«.
4. Vpisati se v register kanonično ustanovljenega Sedeža.

Vojska Brezmadežne ne nalaga nobene dolžnosti, ki bi vezala pod grehom. To, kar zahteva od svojih viteзов, je: vedno bolj živo in gorečo ljubezen do presv. Srca Jezusovega in Srca Njegove božje Matere, da se privede Bogu največje število duš po Mariji Brezmadežni, Materi in srednici.

Člani, ki se vpišejo v pobožno zvezo, dobe sprejemno knjižico, ki te seznani na kratko o njenem razvoju, zgodovini in odpustkih. V knjižici je tudi posvetilna molitev, s katero se član sam posveti Brezmadežni na dan sprejema. Sprejemnice in čudodelne svetinjice lahko naroči vsak sam, oziroma po g. župniku ali g. kaplanu na naslov: Cerkev sv. Mihaela, Ljubljana-Barje.

Voditelji tretjega reda ste naprošeni, da izvršite meseca maja slovesno posvetitev brezmadežnemu Srcu Marijinemu po besedilu na str. 65 in 66. Posvetilno molitev smo natisnili v Cvetju, da se lahko bolniki posvete doma privatno. To velja tudi za tiste, ki bi ne mogli iz katerega koli vzroka priti k skupni posvetitvi.

Ljubljanska tretjeredna skupščina se bo posvetila brezmadežnemu Srcu Marijinemu na majniškem mesečnem shodu, 16. maja ob 4. uri popoldne. Naj takrat nihče ne manjka! Priskrbite si posvetilne molitve, ali pa prinesite s seboj Cvetje!

Dve, tri stvari za življenje

Redovništvo: ne samo najvišja služba božja, ampak tudi najvišja služba človeštvu. Da je najvišja služba božja, je jasno nam katoličanom, saj redovne osebe posvete Gospodu Bogu vse svoje dušne in telesne moči, in to ne samo za daljši ali krajši čas kakor nekdanje vestalke, ampak za vse življenje. Po pravici torej trdijo bogoslovci, da je redovništvo neprestano češčenje božje, neprestana služba božja, česar ne neha poudarjati tudi uradna Cerkev.

Toda redovništvo je tudi najvišja služba človeštvu. Ne razumejo tega sicer materialisti, ki ne priznavajo nič nadčutnega, ki jim je vse samo ta svet in gmota; ne morejo tega zapopasti epikurejci ali hedonisti, ki jim je edini smisel življenja uživanje, ter jih nemalo draži in razburja, če jih kdo moti v njihovi zabliodi in jim izprašuje otopelo vest; pač pa bi bili dovzetni za to misel, da je redovništvo človeštvu potrebno in koristno, sociologi in pedagogi, ki obsojajo uživanjaželjno in mehkužno življenje, ker vodi človeštvo v neizogiben propad. Tako bi človek sklepal iz izjav dr. Sorokina, dr. Foersterja, filozofa Stuarta Milla, v čemer nas potrdi z odkritimi besedami tudi katoliški sociolog in vzgojeslovec prof. Petar Grgac. Tozadevne njegove besede sem svoj čas že objavil v »Cvetju«. V kratkem bi izrazile tole: Redovnik je produktiven delavec zaradi tega, ker s svojim zgledom, s svojo besedo ter s svojim dejanjem v dušah drugih ljudi utrjuje нравne zakone. On čuva in proizvaja duhovne vrednote, zato mu sociologija nikakor ne more zanikati prava za obstanek. Redovništvo je prav za prav, kakor nadaljuje isti pisatelj, prava vojska dobrovoljcev... Po njegovem mnenju so redovniki blagoslov zemlje, zakaj okrepcani zaradi spolnjevanja svojih obljub, še zraven tega veliko premišljujejo, pogosto očiščujejo svojo vest, obenem pa gledajo in razmišljajo duhovne potrebe človeštva. S tem, da spolnjujejo svoje dolžnosti, razvijejo v sebi in v drugih ljubezen do žrtev, ki so iz socialnega stališča potrebne za uspešen razvoj človeštva. Nujno so potrebne tudi za нравni prepoved posameznikov in celokupnosti.

Kadar mislim na to vzvišeno nalogo redovništva, se spomnim na neko pogansko zgodbo o zvonarju, ki mu je kralj dotične dežele naročil napraviti tak zvon, da se bo njegov glas slišal do zadnjih meja. Ako ga ne izvrši v določenem roku, bo zgubil življenje! Od kralja je dobil zvonar potrebni material. Različne kovine, ki jih je topil in varil, pa se niso hotele spoprijeti, da bi dale tak glas, kakršnega bi morale dati. Določeni rok se je vedno bolj bližal; zvonar se je že bal za svoje življenje. Tedaj pa pohiti njegova hčerka, ki je svojega očeta zelo ljubila, povprašat v preročišče, kaj bi pomoglo, da bi iz kovin nastal tak zvon, kakršnega hoče kralj. Dobila je odgovor, da bi to storila samo kri device. Ko nato pride domov in je oče brez uspeha topil kovine pri velikem ognju, se vrže v raztopino in glej, kovine so se spoprijele in zvon je bil kmalu izgotovljen; bil je tak, kakršnega je hotel kralj. Oče je bil rešen, dasi je zanj dala življenje njegova hčerka.

Podobno, kakor hčerka zvonarjeva, store redovne osebe. Da bi živeli ljudje v svetu in bili obvarovani pred propadom, se posvete žrtev polnemu samostanskemu življenju, da bi človeška нравnost ostala na potrebni višini in dala pravičen zvok, odmro sebi, se odpovedo osebnim svobodi in položijo na žrtvenik udobnosti sveta. Redovniki s svojo junaško odpovedjo, ki dosega svoj višek v teh obljubah, vplivajo na ljudi, da se laže obdrže na moralni višini ter imajo boljše, bolj zdravo in številnejše potomstvo. Pomen redovništva za novo dobo, ki bi jo naj tvorili boljši ljudje, je s tem zadosti utemeljen. Tudi tako imenovani altruisti, ki najbolj cenijo karitativne redove, ne morejo tega zanikati.

Sv. Evharistija — vseutilišče srčne omike. Tako postavko je postavil p. Hugo v svoji knjižici: Baraga, v žaru svoje svetlosti. Če jo razvijemo, bomo rekli, da ima evharistični Gospod tri učilnice, v katerih predava svojo srčno omiko: tabernakelj, oltar in obhajilno mizo. Ko bi jih obiskovali vsi tisti, ki se likajo pri svetni modrosti, bi evh. pisatelj Eymard ne mogel več tožiti: »Sodobne otroke tako vzgajajo, da bi v sedmih letih postali filozofi, a postanejo le dlako-cepci in domišljavci, ker jim duh zmaguje nad srcem.« Popolnoma drugače pa nas bo vzgojil evharistični Gospod, ki je najvišji specialist v tako imenovani znanosti svetnikov.

Prva njegova učilnica je tabernakelj. Tukaj nič več ne oznanja velikih zunanjih čednosti, kakor nekda v svojem javnem delovanju, pač pa razodeva tembolj pasivne ali trpne čednosti, kakor: ponižnost, potrpežljivost, pokorščino... Ravno s tem nam izkazuje izredno nežno pozornost. V velikih zunanjih krepostih bi si ga ne upali posnemati in nevarnost bi bila, da bi bogoljubno življenje opustili. Jezusovo evharistično življenje, ki ga živi v vsej skromnosti in tihoti, pa nam priča, da je najvišja popolnost v brezhrupnem notranjem življenju. In temu se lahko posvetimo. Obenem pa zaradi tega ne bomo nič manj delali na zunaj, saj se tudi tedaj, ko se vseje zrno v brazdo, pokaže njegova plodnost; »trenutki ob vznožju oltarja so tako sejanje kreposti«. Čednost je najprej notranja, potem pa prehaja v zunanost; drugače ni prave čednosti. Jezus Kristus seje svoje čednosti v naše duše ter nas oblikuje v sebe. Le pustimo se božjim rokam oblikovati ter radi prihajajmo pred tabernakelj.

Druga učilnica evharističnega Učenika je oltar. Mati pokaže svojo ljubezen in svojo brezmejno dobroto otroku s tem, da mu da čutiti utripe svojega srca, da se zanj žrtvuje. Isto dela Gospod v sv. Evharistiji kot daritvi. Zato je sv. maša čudovita šola požrtvovalnosti. Ob Kristusu na Kalvariji, ob Njem, razpetem na križu, se vedno znova navdušujemo za svoje drobne žrtve. Pri darovanju razgrnimo pred svojim spominom vse, kar bi mogli dati, da bi posvečeno dobili vrnjeno, kakor lepo pove Stanko Cajnkar. Isti pisatelj potem poudarja, da so ti darovi lahko najbolj vsakdanje stvari na svetu, in podaja nekaj primerov za to. Pri spremenjenju se zavedajmo, da mora ta trenutek tudi zame postati višek življenja, kar bo, če se bo tudi v meni marsikaj skrivnostno in za vedno spremenilo: »nejevolja v prijaznost, jeza v dobrohotnost, svojeglavnost v pametno poslušnost, sebičnost v ljubezen, motnost mojih želja v čistost misli in hotenja, moja malovernost v živo, trdno, nepremagljivo vero.« Iz tega je umljivo, zakaj je sv. Cerkev tako stroga, ko nam zapoveduje udeležitev pri sv. maši vsaj enkrat v tednu. V našo korist je tako stroga, ne toliko zaradi Boga. Zato pa se ob razlagi sv. maše, ki izhaja v »Cvetju«, le vzpodbujajte za pogosten obisk svete evharistične daritve!

Tretja učilnica evharističnega Gospoda je obhajilna miza. Kak učinek je le-ta zapuščala na prvih kristjanih, je lepo opisal dr. A. Snoj akademičarkam na evharističnem kongresu v Ljubljani. Vsak vernik je bil tako rekoč svetnik, torej tudi srčno omikan, plemenit človek. Ne imenuje brez vzroka sv. Pavel svoje kristjane svete, po poklicu svete. — Pri evharistični pojedini se je nadalje gojil občestveni duh, zaradi katerega so živo čutili, da so bratje in sestre med seboj in da se morajo medsebojno podpirati. V toplem siju Evharistije so reševali socialno vprašanje in rešili so ga na ta način, da je mogel navdihnjeni pisatelj zapisati: »Ni ga bilo ubogega med njimi« (Apd 4, 34). Zato moremo po pravici reči: »Samo enkrat v zgodovini se je zgodilo, da je bilo socialno vprašanje v krščanski družbi rešeno.«

V poznejših krščanskih stoletjih je začel pojemati smisel za Evharistijo in z njim je ugašala svetost vernikov ter občestveni duh. Naj bi se s sedanjim obnovljenim pogostnim sv. obhajilom zopet obudil duh apostolske dobe, duh prvih krščanskih stoletij. Potrudimo se, da bomo po svojih močeh tudi mi pri-

pomogli k temu? Zato pa radi hodimo v šolo k evharističnemu Gospodu ter ne zamujajmo njegovih predavanj v treh učilnicah, v tabernaklju, na oltarju in pri obhajilni mizi. Prepričan sem, da bo potem res nastopil tisti novi čas, po katerem vsi tako željno hrepenimo, novi čas ljubezni in bratske vzajemnosti, novi čas kreposti in srčne omike.

Materinski dnevi. Praznujemo jih tukaj 25. marca. V Ameriki pa imajo zanje določen mesec majnik, ki je že mesec naše nebeške Matere Marije. Lepo je, da enkrat v letu pokažejo otroci hvaležnost svoji materi, ki se je zanje žrtvovala od najzgodnejše mladosti. Gotovo je pa mati ob takem dnevu najbolj vesela in resnično zadovoljna, če je svoje materinske dolžnosti vedno vestno vršila; če se jim ni nikoli izmikala. Mislim, da je bilo tako notranje prepričanje globoko zasidrano tudi v oni močni, ameriško-slovenski materi dvanajsternih otrok, izmed katerih sem enemu ravno v majniku pred več leti pridigal na novi maši. Ko sem v govoru omenil požrtvovalnost staršev in plačilo za zvestobo v zakonskem poklicu, so očetu, hudo preizkušnemu delavcu, solze kar lile po licu, materi pa ni prišla nobena solza iz oči. Iztočila jih je najbrž vse pri svojem žrtv polnem poklicu. Kadar koli berem v sv. pismu tisto mesto o močni ženi, se vedno spomnim na to novomašnikovo mater in ji posvetim pobožen spomin. Taka mati zasluži, da jo proslavljajo pesniki, pisatelji in drugi umetniki. Naj bi naš narod imel mnogo takih močnih mater!

DR. P. HILARIN FELDER O. MIN. CAP. — ATOM:

Pobožnost sv. Frančiška

Pa tudi na potovanju je znal prav tako brez prestanka kakor tudi neopazno moliti. Če ga je prevzela navzočnost Vsemogočnega, je pustil, da so njegovi tovariši šli naprej, zadržal je svoje korake in se predal uživanju novega navdiha. Če se ni mogel odtegniti od ljudi, tedaj je svoj plašč spremenil v celico, da bi ohranil zbranost in da bi skril notranjo presunjenost. Če ni imel plašča, tedaj je pokril svoj obraz z rokavi svojega habita, da bi tako nebeška mana ne bila onečaščena. Če tudi to ni šlo, tedaj je znal z izredno iznajdljivostjo obrniti pozornost navzočih na kak drug predmet, da bi navzočnosti njegovega Ljubega ne opazili. Če so mu vsa ta sredstva odpovedala, tedaj je posvetil svoje prsi v tiho svetišče ter je ostal popolnoma v Boga zamaknjen, namesto da bi svojemu duševnemu razpoloženju pustil prosto pot v vzdihih, vzdihih, globokem sopenju in gibih.

Včasih je bil sredi ceste in med ljudstvom tako zelo prevzet od bogomislnosti, da je bil zamaknjen, in da okušaje božje stvari, ni vedel, kaj se je okrog njega godilo. Tako je nekoč jezdil osla proti Borgo San Sepolcro, da bi od tam prišel do nekega doma gobavcev, v katerem je nameraval prenočiti. Ko so ljudje slišali, da bo mož božji potoval tam skozi, so hiteli od vseh strani, da bi ga videli in se ga z običajnim spoštovanjem dotikali. Otipavali so ga, vlekli so ga za njegovo obleko in odrezavali so od njegovega habita koščke, da bi jih shranili. Frančišek ni nič čutil in ničesar slutil o vsem tem, kar se je okoli njega in z njim godilo. Končno so se približali k cilju potovanja in zdavnaj so že imeli mestece Borgo za seboj. Tedaj se je zopet osvestil iz svoje nebeške bogomislnosti in skrbno vprašal, kako daleč je še do Borgia. Podobne stvari so se večkrat dogodile, kakor so to potrdili njegovi tovariši iz večkratne skušnje.

Niti apostolsko delovanje ga ni moglo kdaj od molitve odvrniti. Na prvi pogled se zdi to skoraj neverjetno z ozirom na izredno mesto, katero je zavzemal apostolat v njegovem življenju in v redu. Toda prav to je bila njegova skrivnost, da se naj bi njegovo delovanje med svetom prav tako opiralo na

Francišek pred Marijo

molitev in v molitvi iz-
zvenelo kakor telesno in
duhovno delo v samosta-
nu samem. Karkoli je pod-
vzel za zveličanje bližnje-
ga, je najprej v topli mo-
litvi priporočil Bogu. De-
jal je, da je slaba razde-
litev, če mašnik vso moč
in čas porabi za pridigo,
za pobožnost pa najde le
malo ali nič časa. Le oni
pridigar je hvalevreden,
ki predvsem misli na svo-
jo dušo in se sam krepča
z božjo hrano. Njegovo
načelo je bilo: »Najprej
mora pridigar črpati iz
skrite molitve, kar hoče
potem v svetem govoru
povedati. Najprej se mora
sam v notranjosti ogreti,
drugače se bo kasneje le
z mrzlimi besedami iz-
ražal.«

In kakor naj bratje
od molitve gredo k pri-
diganju, tako naj se od
pridige in od sveta čim-
prej vrnejo k molitvi. Da
so se spočetka tega dr-
žali, izpričuje že Jakob
iz Vitrya. »Manjši brat-
je,« tako pravi, »se v no-
benem oziru ne brigajo

za časne stvari, ampak se z gorečo vnetostjo od dneva do dneva trudijo, da bi
duše, ki se zgublajo, odvrnili od nečimrnosti sveta... Čez dan hodijo v mesta
in vasi, da bi s pomočjo dejanskega življenja soljudi rešili, ponoči pa se vra-
čajo v svoja samotna bivališča, da bi se posvetili svoji premišljevalni molitvi.«
Vsem na čelu je imel navado Francišek, da se je po dnevnem delu, ponoči ve-
činoma posvetil molitvi. Brat Bernard ga je opazoval, kako je s kratkim od-
morom celo noč prebil v hvali Boga in preblazene Device. Da, Tomaž Čelanski
poroča, da je pogosto zvečer začel svojo molitev ter je vztrajal v njej do ra-
nega jutra.

Se s tem nezadovoljen, je pogosto za daljšo ali krajšo dobo prekinil apo-
stolsko delovanje, da bi se v kaki od sveta oddaljeni samoti zopet popolnoma
posvetil premišljevanju. »Znal je,« kakor se izraža Bonaventura, »čas, ki mu
je bil dan za zasluženje, tako modro razdeliti, da je polovico tega posvetil
dobičkonosnemu delu za bližnjega, drugo polovico pa mirnemu premišljevanju.
Če je, kakor so pač to zahtevali čas in okoliščine, delal za zveličanje bližnjega,
tedaj je zapustil ljudske množice in si poiskal samotni in miren kraj, da bi
se prosteje predal Gospodu ter si obrisal prah, ki bi se morda njegove duše
prijel.« Z nepojmljivo silo ga je vleklo v Greccio, blizu Rietija, v Celle pri
Kortoni, v Karčeri na gori Subasio, v Sartiano, na Alverno in na druge svete

kraje, ki so kakor oaze serafinskega miru in najnežnejše bogovdanosti živele v zgodovini svetnika in njegovih učencev. Pod kako naprej štrlečo skalo ali v gozdu si je dal napraviti majhno celico, kjer se je v bližini svojih bratov, vendar pa nemoteno naslajal v nebeški pobožnosti.

Zjutraj se je podal v svojo samoto, preživel tam ves dan v molitvi in se povrnil šele zvečer k svojim bratom, da bi jedel. Niso ga pa smeli gotovo uro pričakovati k večerji, ker je hotel njegov duh predvsem uživati bogomiselnost do konca, preden je smelo njegovo telo zahtevati svoje pravice.

Kar se je v teh dneh vršilo med Bogom in njim, tega ni nikomur razodel. Če je prišel od molitve, se je zelo trudil, da se je v vsakem oziru drugim prilagodil, da ne bi izdal svoje notranje gorečnosti, ki ga je spremenila skoraj v drugega človeka. Večkrat je dejal svojim zaupnikom: »Če božjega služabnika v molitvi Bog obišče, naj dviga do konca svoje molitve svoje oči proti nebu in naj s sklenjenimi rokami takole govori: 'To tolažbo in sladkost si Gospod meni grešniku in nevrednemu z neba poslal in jaz to milost zaupam Tvojemu varstvu, da mi jo ohraniš, kajti čutim, da sem ropar Tvojega zaklada.'« Ali pa: »Gospod, sprejmi svoj dar v tem svetu od mene in prihrani mi ga za prihodnji svet. Če se potem vrne od molitve, naj se obnaša kot povsem ubog grešnik, kakor da ne bi prejel nobene posebne milosti. »Kajti,« tako je pristavil, »je možno tako neprecenljivo milost za malenkostno ceno zgubiti in darovalcu dati povod, da ne bi zlahka zopet delil svojih darov.«

Katekizem tretjega reda sv. Frančiška

122. Kaj pravijo pravila o tretjerednikih med seboj?

Pravila pravijo: »Skrbno naj gojijo blagovoljno ljubezen med seboj.« Te besede opozarjajo tretjerednike na najljubšo zapoved našega božjega Odrešenika in na ganljiva opominjanja njegovega zvestega služabnika sv. Frančiška — na bratovsko ljubezen.

123. Kakšen obseg ima ta ljubezen?

Ta ljubezen objemaj vse ljudi brez izjeme, to se pravi ne samo ude ene družine ali bratovščine, ampak tudi tujce in sovražnike.

124. Kaj je glavna značilnost tretjeredniške ljubezni?

Nje glavna značilnost je prijaznost ali blagovoljnost, ki obstoji v tem, da iz vsega srca želimo svojim bližnjim dobro.

125. Kako naj se kaže ta blagovoljnost?

Naj se kaže ne le v besedah, ampak tudi v dejanjih, zakaj dejanja ljubezni so najboljši dokaz dobrohotečega srca.

126. Katere so najpogostejše napake proti ljubezni?

To so napake, ki jih zakrivi jezik; zato se morajo tretjeredniki varovati zlasti njih, če nočejo razkrojiti ljubezni v sebi in drugih.

127. *Kaj je tretjerednik dolžan, če vidi, da se krši ljubezen?*

Pravila pravijo, naj tretjeredniki »skrbijo, kjer jim je mogoče, da se poravnajo prepiri«. Torej je njih posebna dolžnost graditi mir.

128. *Kako naj tretjeredniki to dolžnost izpolnjujejo?*

Njih trud naj velja zdravljenju nesoglasij in pomirjanju sprtih. Vendar naj se v tem dajo voditi načelom pameti in naj, če jim nedostaja potrebne obzirnosti, poročajo o sporni zadevi predstojnikom ali v pobožni molitvi priporoče stvar Bogu.

129. *Kam seže ta zapoved?*

Po pravilih naj tretjeredniki poravnavajo prepire, »kjer jim je mogoče«, to je v redu in izven njega, v zasebnem in javnem življenju.

130. *Kaj so tretjeredniki dolžni glede prisega?*

Pravila predpisujejo, da »naj nikdar ne prisegajo, če ni potreba«. Ta zapoved ne vsebuje nič več, kot kar je obseženo v drugi božji zapovedi.

10. poglavje.

Posebne pobožne vaje. — Vzemna pomoč.

131. *Kaj pravijo pravila o izpraševanju vesti?*

Tretjeredniki naj si izprašajo vest vsak večer.

132. *Zakaj je to posebej naloženo?*

Ker pri tretjerednikih ni dovolj navadna pobožnost, ampak globoka in vztrajna, in ker ni nobene pobožne vaje, ki bi tako pospeševala pobožnost in vernost kot ravno dnevno izpraševanje vesti.

133. *Na kak način pomaga ta vaja tretjerednikom do popolnosti.*

Pomaga jim do popolnosti s tem, da jim odkriva ne le dnevne prestopke, ampak tudi njihove prevladujoče strasti, ki so odgovorne za večino grehov in ki pomenijo glavno oviro pri duhovnem napredku.

134. *Kako naj si tretjeredniki izprašujejo vest, da bo pospeševala njihov duhovni napredek?*

Naj si je ne sprašujejo nemarno in na hitro, ampak premišljeno in resno.

135. *Po kakšnih točkah naj se sprašujejo?*

Sprašujejo naj se po božjih zapovedih in redovnih pravilih.

136. *Kaj predpisujejo pravila glede maše?*

»Kdor more, naj bo vsak dan pri sveti maši,« pravijo pravila, to je tisti, ki jim okoliščine dopuščajo, naj prisostvujejo maši vsak dan ali vsaj tako pogosto kot brez večjih težav lahko, da bodo postali deležni neprecenljivega blagoslova, ki mu je ta vzvišena daritev vir in središče. (Dalje prih.)

P. ODILO:

Srce naše vere — sv. maša

Izpremenjenje — kanon.

Pri sv. maši ima kristjan sledeče opravilo: moli — prihaja k Bogu, posluša — Bog prihaja k njemu, prinaša — sam sebe in svoj dar, žrtvuje — najvišjo žrtev in prejema — božji kruh. Vse to moraš natančno izvršiti, ako hočeš biti resnično pri sv. maši.

Zdaj smo prišli do »žrtvujem«. Bližamo se najsvetejšemu delu sv. maše: povzdigovanju, spremenjenju. To je oni trenutek, ko se dovrši daritev novega zakona. V liturgičnem jeziku imenujemo ta del sv. maše kánon. V našem pri-

meru pomeni ta beseda toliko kot neizpremenljiva molitev. Te molitve segajo v najstarejšo dobo sv. Cerkve.

Kánon je posebna daritvena molitev in določena samo za duhovnika, zato jo moli po tihem. Toda tudi verniki lahko molijo te molitve zase in morajo poznati njih vsebino.

Kako je kánon sestavljen.

Čudovit je ustroj kánona. To je dramatska slika, ki bi lahko pod njo napisali Gospodove besede: »Kadar bom povišan, bom vse k sebi potegnil« (Jan 12, 33). Vse stvarstvo, ki hrepeni po odrešenju, se zbere pod križem. Kot je nekoč klical razbojnik k Zveličarju na križu: »Spomni se me, ko prideš v svoje kraljestvo,« tako se vse stvarstvo razdeli na šest delov, od katerih vsak kliče k povišanemu Gospodu: »Spomni se...!« Naj razložim to sliko:

V središču kánona je posvečenje, spremenjenje; Kristus predstavlja svojo smrt na križu. V sredini slike visi Jezus na križu ali bolj prav: s prestola križa vlada poveljani Kristus. Okrog križa stoji šest skupin, od katerih ima vsaka svoj Memento. Te skupine so:

1. Cerkev na zemlji — vojskujoča Cerkev.
2. Spomin živih: iz vojskujoče Cerkve izločimo število ljudi, ki so nam najbližji, in one, ki so navzoči. Teh se predvsem spominjamo pri sv. daritvi ter jim naklanjamo sadove sv. maše.
3. Svetniki — zmagoslavna Cerkev. Tudi ti stoje pred odrešilnim delom, ker so samo po njem dosegli svojo blaženost, zdaj pa naj nadaljujejo odrešilno delo s svojo priprošnjo.
4. Spomin mrtvih — trpeča Cerkev. Tudi pokojni stoje okrog križa, ker so odrešene duše in ker so zagotovljene svoje prihodnje slave.
5. Mi sami: v krščanski skromnosti smo vse druge postavili okrog križa, zdaj stopimo tudi sami v njegovo senco in prosimo za sadove odrešenja.
6. Končno stvarstvo brez razuma, tudi to hrepeni po odrešenju. Po človeku je bilo potegnjeno v prekletstvo greha. Tudi ono mora biti odrešeno po križu.

Tako je torej v podobi vse stvarstvo zbrano okrog daritve križa, ki se v sveti maši obnavlja. Samo angelov in hudobnih duhov ni. Angelov ni, ker odrešenja ne potrebujejo, hudobnih duhov ni, ker odrešenja niso zmožni. Toda videli bomo, da tudi teh v kánonu popolnoma ne manjka.

Za uvod vidimo poveljčane Gospoda, kako v slovesnem vходу prihaja na oltar, kot nekoč na cvetno nedeljo, ko so mu na potu v Jeruzalem klicali hozana. Zdaj gre na skrivnostno Kalvarijo, obdan od angelov, ki kličejo sanctus, sanctus..., sprejet od svojih učencev, ki ga pozdravljajo: hozana. Vidimo ga, kako zasede prestol križa, in pri spremenjenju ga vidimo, kako umre. Slovesnemu vходу odgovarja primeren zaključek: povzdigovanje, povišanje.

Opazujmo še razvrstitev molitev in dejanj, ki se molijo in vrše med kánonom. Da bi nam Cerkev resnično predstavila, da je Gospodova smrt na križu središče mašne žaloigre, zato je postavljeno posvečenje naravnost v sredino. Okrog posvečenja je vse razumno razdeljeno. Poročilu zadnje večerje odgovarja spominska molitev, ko se spominjamo trpljenja, vnebohoda in vstajenja Kristusovega. Dve daritveni molitvi sta pred posvečenjem, dve pa po posvečenju. Ravno tako trije memento-spomini prej in trije po povzdigovanju. Uvodu odgovarja konec — tu prefacija, tam očenaš. Celó križi si odgovarjajo: v začetku po predglasju duhovnik trikrat prekriža darove, na koncu pred očenašem zopet trikrat. Pred povzdigovanjem petkrat, takoj po povzdigovanju zopet petkrat. Tako pride po razvrstitvi molitev do izraza centralni položaj odrešilne daritve in obenem globoki pomen sv. maše.

Iz tega opisa lahko merimo lepoto kánona. Kako vse drugače bo vernik pri sv. maši, če ima to sliko pred očmi. Postavi se v veliko družbo, vse stvarstvo je zbrano okrog skrivnostne Kalvarije. Cerkev, naši dragi domači, svetniki, uboge duše, narava — vse je tu. In na sredi te velike skupščine stoji kristjan sam pred križem. Resnično, pristno liturgična je ona beseda Gospodova: »Kadar bom povišan, bom vse k sebi potegnil.«

Prefacija — predglasje.

Kanon se prične s prefacijjo, s slovesnim uvodom ali predgovorom. Prefacijjo bi imenovali tudi lahko in po pravici slovesen slavospev za prihod božjega Kralja. Ta slavospev se menja in ravna po praznikih. Včasih je imela vsaka maša svojo prefacijjo, tako da jih je bilo 267. Papež Gregor Veliki je njih število skrcil na 10. To število je ostalo dolga stoletja neizpremenjeno. V zadnjem času pa se zopet opaža prizadevanje po novih prefacijah: Nastale so krasne prefacije za praznik sv. Jožefa, za črne maše, prekrasni sta posebno prefaciji za praznik Kristusa Kralja in za praznik presv. Srca Jezusovega. Nad to novostjo se smemo le veseliti in upati, da bo prišlo še mnogo starih prefacij zopet v liturgijo. Omeniti bi bilo še treba, da imajo skoraj vsi ustanovitelji redov svojo lastno prefacijo. Posebno lepa in veličastna je prefacija za praznik našega serafinskega očeta sv. Frančiška.

Če pogledamo ustroj prefacije malo natančneje, vidimo, da so vse sestavljene po istem načrtu ali vzorcu. Vsaka se začne z znanim in prastarim vzklikom »Sursum corda!« — Kvišku srca! Vsaka se konča s spevom »Sanctus«. Vsaka prefacija ima tri dele:

1. Splošni hvalospev na Boga.
2. Poseben vzrok in nagib zahvale.
3. Hvala angelov kot prehod v Sanctus.

Samo pri prefaciji na praznik apostolov prvi del odpade. Zdaj ima rimski misal petnajst različnih prefacij.

Prefacije so najlepši pesniški proizvodi, četudi niso narejeni v strogo pesniški obliki. Za zgled naj sledi prestava:

»Res se spodobi in je pravično, primerno in zveličavno,
da se ti vedno in povsod zahvaljujemo,
sveti Gospod, vsemogočni Oče, večni Bog:
po Kristusu, našemu Gospodu.
Po njem tvoje veličastvo angeli hvalijo,
gospodstva molijo,
in oblasti v trepetu slave
in nebesa in nebeške moči in blaženi serafi,
vsi združeni, z veseljem proslavljajo.
Dovoli, prosimo, da z njimi združimo še mi svoj glas
in ti pojemo v ponižnem slavospevu:
Svet, svet, svet...«

Pri slovesni sv. maši se prefacija poje. Svetovni glasbeniki občudujejo napev prefacije. Posebno čudovito je, da je z malimi glasovi narejen tako pretresljiv napev. Pravijo, da je rekel slavní glasbenik Mozart: »Vsa svoja glasbena dela bi dal, če bi se lahko imenoval skladatelja prefacije.«

Prefacija izzveni v »Sanctus« in v »Benedictus«. Sanctus — svet — je angelski spev. Posebnega pomena za dramatično obliko sv. maše je »Benedictus«. To je pesem apostolov in učencev Gospodovih, ki so jo peli pri slovesnem vходу Jezusovem v Jeruzalem na cvetno nedeljo. Liturgija je tu v istem položaju: Jezus prihaja na oltar. Blagoslovljen, ki prihaja v imenu Gospodovem!

Leto I

Maj-Junij 1943-XXI

Št. 56,

P. KAREL: **Ta in oni je bil poklican ...**

Brez dvoma jih je več poklicanih, kakor mislimo. Kam? V apostolsko delo in celó v misijone same. Čudite se morda tej trditvi. Niti malo ne mislite vi, starši, ne misliš ne ti, mati, ne ti, oče, da je bil nemara tudi vajin otrok poklican od vekomaj.

Ali res menite, da je izbral Bog v svoji dobroti tako malo delavcev za tisoče in milijone duš, ki odhajajo dan na dan v večnost, ne da bi spoznale pravega Boga? O, koliko se jih spotika prav nad mislijo, kako le more dobri Bog dopuščati, da umirajo tisoči in milijoni ljudi brez prave vere! In ravno zategadelj močno dvomijo o veri. »Tega Bog vendar ne bi smel dopuščati!« govore. — Sicer nas pomirja nauk svete Cerkve, po katerem ne gredo v pogubljenje vsi, ki umirajo, ne da bi bili poprej prav spoznali Kristusa in svete zakramente. Če so živeli namreč taki ljudje po vesti, se bodo zveličali. — O, predragi bralci misijonskega kotička, nikar si zatorej ne domisljajte, da jih ni Bog dosti več izbral in izvolil. Gotovo jih je bilo izvoljenih veliko veliko več.

Tega ali onega je dobronljivi Bog poklican. Kje je? Ni ga, dasi je bil poklican. Zakaj? Ker se sploh ni rodil. Kako to? — O, precej je mater in očetov, ki se branijo otrok ter jih nikakor nočejo imeti! Starši, šele v večnosti vam bo razkrito, da je bil tudi izmed otrok, ki naj bi se rodili v vašem zakonu, ta ali oni poklican. Seveda pa se ni mogel odzvati, ker ni zagledal luči življenja. Misijonar bi bil lahko, morebiti celo znamenit. O, kakšna čast bi bil za vas! Kolikšna odlika za vso večnost: mati misijonarja, oče sina misijonarja ... Toda kako bo sodil Bog dejstvo, da niste marali imeti otrok, da ni prišel izvoljenec do življenja in tudi ne do poklica, ki mu ga je On namenil. To prepuščajmo Njegovi nezmotljivi sodbi!

Veliko več jih je poklicanih in ti vprašuješ, kje so. Lastna mati jih je ubila, še preden so zagledali svetlo dnevno luč. O, koliko otrok je bilo izvoljenih! Božji ljubljenci so bili, poklicani, da bi ponesli Njegovo sveto ime narodom, a lastna mati, lasten oče, zdravnik ali pa babica so jih umorili. Neizmerno velik je ta greh, toda kako strašen in grozen šele, če je določil morda take otroke Vsemogočni za oltarsko službo.

Ta in oni je bil poklican! Mar si ne upaš več vprašati, kje je? Poslušaj, kaj se je zgodilo z mnogimi poklicaniki! — Življenje v družini jih je zadušilo. Lahno in plehko versko življenje je zamorilo v tem ali onem božji klic. Neštete bo osupnile v večnosti razodetje, da so bili poklicani in namenjeni za tako častljivo službo.

Ta in oni je bil poklican ... A čuj, njih lastni očetje, njih lastne matere so jim zabranili posvetiti se službi Kralja vseh kraljev. Marsikateri starši so trepetali že pred samo mislijo, da bi si izbral sin službo v hiši Gospodovi, ali se odločila hči zanjo. Da, vse častneje se jim je zdelo, če dela kdo v tovarni, če si služi kruh pri gospodi, če je nameščenec države in raznih svetnih oblastev, kakor pa če je služabnik Gospoda vseh gospodov.

Ta in oni je bil poklican! In vendar se mnogi izmed njih niso odzvali. Zakaj ne? Ker njihovi starši niso molili za največjo milost: da bi izvolil sprejeti Bog vsaj enega

njihovega otroka v svojo službo. Molili niso, da bi spoznali otroci svoj pravi poklic, odnosno slišali, da jih kliče Bog sam. Tako fant kakor dekleta po navadi dosti premalo to uvažujeta. Zaradi tega bi pa morali predvsem starši izprosiť svojim otrokom posebno milost, da ne bi prezrli nebeškega klica.

Predragi! Tudi Slovenci moramo priznati, da jih je bilo na povedani način pač mnogo izmed našega naroda poklicanih, ne da bi prišli in postali glasniki velikega Kralja.

Zato pa naroča Gospod takole: »Prosíte Gospoda žetve, da pošlje delavcev na svojo žetev!« (Mat 9. 38.) Prosimo in čim pogosteje goreče molimo, da odstranimo vse ovire, ki povzročajo, da se toliko poklicanih ne oprime nadvse častivrednega evangelijskega posla.

(Misijonska povest.)

»Jangkvec! — Evropski hudič!« je zaklical drugi. Ni mogel zakriti sovraštva do misijonarja. Surovo ga je brenil.

P. Pavla je zbolelo, toda bil je srečen. »Za Jezusa!« je dejal sam pri sebi in molčal.

»No, ali ti je od strahu odpovedal jezik?« se je sklonil nad njim spačen obraz Kitajca. »Kiang-fu, razveži jezik belemu vragu!«

Suh Kitajec srednje starosti je pristopil. Njegov obraz je izražal surovost in sovraštvo do misijonarjev. Preko čela se mu je vlekla rdeča maroga. P. Pavel je takoj uganil, da je bil mož že v mnogih bojih. Sam Bog vedi, kje je ropal in ubijal ter pri tem dobil z mečem udarec po glavi.

»Kdo si?« se je zadrł nad ujetnikom.

»Šen-fu. — Duhovnik.« je neustrašeno odgovoril p. Pavel.

»Fankvajlo! — Tuj hudič!« je siknil Kiang-fu skozi zobe. »V prave roke si padel! Naš poglavar To-hui te ne izpusti tako kmalu. Tvoj veliki bonec te bo moral drago odkupiti, če bo hotel še videti tvojo črno brado.«

P. Pavel je zvedel vse. Ujeli so ga, sedaj pa bodo zahtevali od njegovega škofa visoko odkupnino. Na licih mu je zaigral trepek smehljaja.

»Zaslepljenci menijo, da smo misijonarji bogati.« je dejal sam pri sebi. Misel mu je pohitela v Tsinanfu k sivolasemu škofu, ki sam nima niti toliko, da bi si zgradil pošteno misijonsko postajo. Za cerkev, sposobno najvišjemu Kralju, je leta in leta molodoval po vseh koncih sveta. V duhu je videl, kako bodo terjali od siromaka odkupnino zanj, ujetega misijonarja. Kje neki naj vzame ubožec denar, ko ničesar ne premore! A Evropa je tako daleč...

Kiang-fu je opazil nasmeh na misijonarjevem obrazu.

»Še posmehoval se mi boš, pes!« je zakričal nad p. Pavlom, mislečim še vedno na svojega škofa. »Čakaj, naučim te lepega vedenja!«

Izza pasu je potegnil ukrivljen kitajski nož in se približal zvezanemu misijonarju.

»Nič se ne boj! Samo znamenje tvojega Boga ti bom naredil na čelo. Po tem bo poglavar takoj laže spoznal, da ima opraviti s krščanskim psom.« Zakrohotal se je in nastavljal nožovo ostrino na ujetnikovo čelo.

»Jezus!... Naj bo Zate, ki si bil zavoljo mene s trnjem kronan...« je skoraj glasno spregovoril p. Pavel, nato pa zamižal od silne bolečine, kar ni bilo čudno, saj mu je Kiang-fujev nož táčas zarezal sredi čela križ...

»Ha, ha, ha!« se je zarežal ropar, obrisal krvavi nož in ga vtaknil za pas. »Sedaj se pa le smej, hudič!«

Brez sočutja so gledali surovi možje okrvavljeno misijonarjevo glavo. P. Pavlu

je tekla kri iz obeh zarez, mu zalivala oči in polzela po licih; trepetal je od bolečine, a molčal. Samo iz oči mu je pritekla drobna solza in v potočku krvi zdrsnila po licu...

Roparji so odšli iz bajte ter se oddaljili proti reki. Le stražar je ostal pred vrati. Svetilko so pustili prižgano.

»Jezus, hvala Ti!... Zopet smo sami; Ti, jaz in Simon...« je zašepetal p. Pavel. Zaučutil je v sebi moč, biti kot vsemu trpljenju, ki se mu je še obetalo, vsekako pa je hotel rešiti Jezusa oskrunjenja.

Vedel je, da ga ne bodo pustili v koči, marveč ga gotovo odvedli dalje. Uverjen je bil, da bodo iztaknili na njegovih prsih burzo z Najsvetejšim, ako ne bo zaužil po prej svetega Kruha. Revež je poskusil seči z roko pod plašč, a se še ganiti ni mogel.

»Jezus!... Rad bi Te rešil, vendar ne morem. Zvezan sem...« je zašepetal.

V tistem trenutku pa je zastokal na tleh ob steni Simon, ki se je predramil iz omedlevice.

»Simon!... Simon!...« ga je šepetaje klical vidno vesel p. Pavel. »Mali, vstani!«

Ministrantek se je dvignil in obsedel, potem pa si rahlo pogladil podpluto čelo. La-

se nad desnim sencem je imel strnjene s krvjo.

»Simon! Brž k meni!... Toda previdno, da te ne čuje stražar,« je dejal po tihem misijonar.

Fantek je vstal in se privlekel do zvezanca. V glavi se mu je vse vrtelo in noge so ga komaj nosile.

»Oče!...« je zaihtel in pokleknil k patru Pavlu.

»Simon, ne jokaj!« ga je tolažil misijonar. »Zavedaj se, da za Jezusa trpiva!...«

Malčku se je zjasnil obrazek. Pogledal je v izmučeni, a vzlic temu radostni obraz p. Pavla in se blaženo nasmehnil.

»Vidiš, Simon! Jezus ti je naklonil trpljenje, z njim vred pa še dosti več.« Trenutek je pomolčal, potem pa nadaljeval: »Simon... Jezusa boš držal v rokah... Dal Ga boš meni in — sebi... Prvič v življenju...«

Simon je skoraj glasno kriknil od veselja. Je li to mogoče? Jezusa bo držal v rokah in Ga prejel — prvič v življenju. Lani je bil krščen, letos se je pripravljal za sveto obhajilo, h kateremu pa bi smel pristopiti šele prihodnje leto. O, kako dober je p. Pavel, da mu bo dal prejeti Jezusa že nocoj! Kako srečen je mali mučenik! (Dalje prih.)

Poročila

Veliki Frančiškovi križarji v Ljubljani.

Misijska komada je zavela med slovenskim dijaštvom. Misijska ideja, ki je toliko časa spala v našem narodu, vre iz svojih globin. Naša mladina se poživila ob mislih, kako pomagati delavcem, trudečim se za pokristjanjenje sveta.

Cepprav smo zamudniki, vendar nismo bili zadnji. Dne 29. marca 1943 ob sedmih zvečer se je sešel naš Misijski študijski krožek prvič redno.

Tovariš predsednik je najpoprej pozdravil navzočne, nato pa v kratkem poudarjal pomen misijskega dela, ki nanj niti sredi vojne vihere ne smemo pozabljati ali pa ga celo opuščati. Sam sv. oče nas pozivlje k misijski delavnosti. Kristusov križ bo mogoč premagati temo poganstva in satanske spletke sodobnega brezboštva samo v primeru, če bomo nudili zadostno pomoč misijonarjem.

P. Marijan nam je z lepimi in jedrnatimi besedami toplo priporočal za vzor in zgled sv. Frančiška Serafinskega, čigar križarji borci smo. Nadalje je poudarjal, da je bil Frančišek prvi, ki je sprejel v svoja redovna pravila misijsko delo. Zato je poklicana tudi Frančiškova mladina, da širi misijsko miselnost med izobraženstvom in sploh med narodom. — Govornikove izpodbudne besede smo živahno odobraval.

Za njim je orisal tovariš predsednik namen krožka in njegove naloge, katerih najvažnejše je in bodi študij misijskega vprašanja. Temu delu se morajo pridružiti

še molitev in žrtve za misijone. Posebno pa se ne smeta nikdar in pri nobeni priložnosti puščati vnemar osebna propaganda in tisk. Naposled nas je navduševal še za to, naj skušamo zmerom vztrajno in z vsemi močmi pospeševati delovanje Misijske dijaške zveze, da bo rodilo lahko čedalje več uspeha in koristi.

Med ostalimi člani ZVFK budi misijsko zamisel splošni misijski krožek, ki se sestaja enkrat na mesec. Vsi križarji so vključeni v Frančiškanski misijski družbi. Razen gmotne nudijo misijonom tudi duhovno pomoč, in to zlasti ob »misijskih dnevih«. Vsak član ima namreč v mesecu »misijski dan«. Tega dne daruje sv. mašo s sv. obhajilom, vse molitve in vse žrtvice za misijone. Križarji podpirajo tako kar najlepše naše misijonarje, ki so ravno molitve sila nepotrebn. Miloš Kobal.

Misijski krožek v Novem mestu so nam poslali zopet čedni vsoti, znašajoči tisoč dve sto lir. Malim dobrotnikom frančiškanskih misijonov odkritosrčno »Bog plačaj!«

Skupščini tretjega reda sv. Frančiška v Novem mestu in njenemu voditelju p. Silvnu se najlepše zahvaljujemo za poslanih tri tisoč lir v prid našim misijonom. Bog daj še mnogo skupščin posnemalk!

Obenem prosimo drage tretjerednike in sploh vse dobrotnike misijonov širom po domovini za duhovne darove: molitev in žrtev. Od teh obojih je odvisen uspeh najvažnejšega in najtežjega dela sv. Cerkve — širjenja Kristusovega kraljestva.

Naši misijonarji . . .

P. Edgar Sever OFM.

* leta 1910. v San Franciscu
10. 6. 1934 posvečen
Na jesen leta 1936
odšel na Kitajsko

spoznal navade ondotnega ljudstva. V sedmih mesecih je prepotoval več ko tisoč pet sto milj (nad 2400 km).

Zdaj je p. Edgar predstojnik postaje v Jung-čang-fuju. Vedno potuje po kitajskih vaseh in oznanja blagovest Kristusovo nevednim in ubogim poganom.

. . . in misijonarke

S. Mihaela Katarina Rous, bistriška šolska sestra.

* 26. 11. 1910 v Črenšovcih v Prekm.
31. 8. 1929 preoblečena
2. 9. 1933 večne obljube
2. 12. 1936 odhod na Kitajsko

Med slovenskimi misijonarkami zavzemajo častno mesto tudi štiri bistriške šolske sestre iz tretjega reda sv. Frančiška, ki delujejo že šest let v Čaotungu na Kitajskem. Da naj gredo na misijonske poljane, jih je pozval o božiču leta 1935. slovenski misijonar, č. g. Kerec iz misijonske pokrajine Junnanfu. Misijonarke pravi, da jim je prineslo njegov poziv betlehemsko Dele samo. Naslednje leto so se odzvale klicu, zapustile drago domovino ter odpotovale v Genovo, od koder jih je odpeljal dne 4. decembra, na prvi petek, parnik »Conte Verde«² proti Daljnemu vzhodu. Mati prednica Romana Toplak jih je spremila prav do izhodiščne luke. Ko so se vkrcale na ladjo, jih je še poslednjič blagoslovila.

Edina med njimi z večnimi obljubami je bila s. Mihaela Rous, ki je odvedla tri mlade novinke na tako dolgo pot — v misijone. Dne 4. avgusta 1927 je stopila v samostan. Po preobleki in enoletnem noviciatu se je zaobljubila dne 2. septembra 1930 začasno, a tri leta nato večno. Srečna nevesta Kristusova je bila, toda vedela je, da bo v misijonih še srečnejša. Zenin jo je klical, ona pa Ga je sledila.

S. Mihaela je predstojnica čaotunških misijonark. Kot skrbna mati bedi nad njimi, da ne omagajo pod težo križa. Z ostalimi tremi vred obiskuje uboge poganke bolnike po revnih kočah, ali pa jih sprejema v dispanzerju. S. Mihaela je bila poprej sedem let bolniška strežnica na Golniku, kar ji v misijonih znatno koristi. Poganom izmiva in obvezuje gnusne telesne rane, obenem pa očisti s sv. krstom marsikatero dušo. Misijonarke poročajo, da so krstile vse štiri samo v prvih dveh letih dve sto pet poganov.

Daj Bog, da bi mogla plodno žrtvovati še precej let svojega življenja izgubljenim Kristusovim ovčicam!

Najstarejša bratovščina sv. Antona Padovanskega pri oo. frančiškanih v Ljubljani

(Nadaljevanje.)

Sv. Anton pred Marijo

Tako je neimenovani frančiškan »kranjske provincije reformator svetega Frančiška Serafskega« (Quidam devotus Religiosus Ordinis Reformatorem S. Francisci Seraphici Provinciae Carnioliae) l. 1709. v Augsburgu izdal z dovoljenjem predstojništva obširen, 578 strani + 17 strani kazala obsegajoč molitvenik »Altariolum Thymiamatis et Holocausti Portatile« (Kadilni oltarček in žrtvenik). Molitvenik, ki bi ga najbolje primerjal s Pečjakovim »Večnim življenjem« za oni čas, je razdeljen na 18 poglavij, posvečenih češčenju raznih verskih skrivnosti in činov ter svetnikov, med temi eno (strani 271—303) kultu sv. Antona Padovanskega. Knjižica s signaturo 23 f 38 je okrašena z 18 umetniškimi Baeckovimi bakrorezi, od katerih so pa v molitveniku ostali le še 3, ker

je ostale neki bibliofil, kateremu so zaupali vstop v našo biblioteko, za svojo privatno zbirko podobice iz njega iztrgal.

Skofjeločan Janez Krstnik Pečnik, duhovnik, je 1716 pod naslovom »Ingenti, eXCeLLenti, & Dignissimo Patrono sancto Antonio Padovano Coronato TaVMatVrgo« (Prevelikemu, odličnemu in najvrednejšemu patronu Antonu Pad. kronanemu čudodelcu) izdal 6+30 paginiranih strani 4° formata obsegajočo knjižico s 64 zelo bistroumno iz svetnikovega imena sestavljenimi in razloženimi anagrami. V uvodu, nagovarjajoč svetnika, pravi pisatelj sam: »Glej, v čast Tvojega preslavnega Imena, sestavljenega iz osmero črk, sem izdelal osemkrat osem anagramov, tako da je vsaka črka osemkrat počaščena. Najtrdneje upam, da mi boš pri Tvorcu osmero blagrov, ko bom v smrtnem boju, izvolil s svojimi tako uspešnimi prošnjami izprostiti vsaj enega izmed osmih in to najgotovejšega.« Podpisuje se: Joannes Baptista Petschnigg, Carniolus Locopolitanus, superioris Carnioliae. — Anagrame razporeja po pomenu v številčni zapovednosti z naslovi, ki izražajo čednosti in velika dela sv. Antona ter hvalo in čast, ki mu jo izkazujejo katoliški in nekatoliški svet, države in dežele, narodi in posamezni

stanovi. Za naslovom poda v enem stavku istemu odgovarjajočo misel s kronogramom (letnico 1716), kar dá pri 64 različnih anagramih tudi ravno toliko sprememb. Sledi programno geslo: Antonius, za njim za anagram sam, t. j. iz 8 črk svetnikovega imena (geslo »Antonius«) sestavljen in samo istih 8 črk upoštevajoč nov rek. Sledeči verz pa poveže anagramski rek v logični stavkovni zvezi z naslovno mislijo. Vse zaključuje v harmoničnem soglasju citat iz svetega pisma. — V naslovih svojih anagramov omenja Pečnik kot posebne častilce sv. Antona Avstrijce, Čehe, Korošce, Kranjce in Ogre, torej narodnosti tedanje avstrijske monarhije, med redovniki pa frančiškane, minorite in kapucine, torej ves serafinski red, čigar član je bil sveti Anton. Naj tudi zaradi poznavanja Pečnikovega domovinskega čustvovanja navedemo nekaj teh naslovnih misli in kronogramov (str. 25—27):

S. Antonio Devotissimi Austriaci plurium benedictionem annorum sperant (Po priprošnji sv. Antona upajo Avstrijci na mnogoletni blagoslov); kronogram: saCer Magnae aVstrIae aDVoCatVs (Sveti zagovornik velike Avstrije).

S. Antonio Bohemi omnem suam fortunam, spem, & sanitatem adscribunt (Sv. Antonu pripisujejo Čehi vse svoje blagostanje, upanje in zdravje); kronogram: sanCtVs antonIVs InsIgnIs regnI boheMIae Defensor, & proteCtor (Sveti Anton znameniti branilec in varuh češkega kraljestva).

S. Antonium Carinthe contra omnes tribulationes Patronum invocant (Sv. Antona kličejo Korošci kot patrona zoper vse nesreče); kronogram: fIDeLIssIMVs gLorIosae CarInthIae propVgnator (Najzvestejši branilec slavne Koroške).

S. Antonium Carnioli singularem sanitatis protectorem, & ab infirmitatibus Defensorem colunt (Sv. Antona časte Kranjci kot posebnega varuha za zdravje in zaščitnika pred boleznijo); kronogram: antonIVs gLorIosIssIMVs CarnIoLIae Defensor (Anton preslavni branilec Kranjske).

S. Antonium Ungari specialem contra Turcas Patronum venerantur (Sv. Antona časte Ogrji kot posebnega patrona proti Turkom); kronogram: AntonIVs tVrCarVM DebeLLator (Anton pokončevalec Turkov).

Goreči častilec sv. Antona Padovanskega Janez Krst. Pečnik je moral biti pravo matematično čudo, kajti v njegovem drugem delcu »OratIones saCerDotIs In eXtreMIs ConstItutI« (Molitve umirajočega duhovnika), spisanem po kronogramu leta 1721 in obsegajočem 4+14 paginiranih strani, najdemo na vsaki strani kar okoli 25 kronogramov: vsak naslov, vzdih, prošnja in vzklík je kronogram. V priporočanju svoje duše svetnikom božjim postavlja sv. Antona takoj za apostoli in sv. Jožefom pred vse druge. (AVXILIare MIhI Ioseph DILECte patrone, aVXILIare MIhI antonI DILECte patrone. — Str. 10.) Priporočajoč se Materi božji v Pečah (morda je bil njegov rod iz tega kraja, ki je tedaj kot lokalija spadal z Moravčami vred pod dekanijo Dob), pravi: O pla, & benIGNa MaRIa â petsCh, eXaVDI petsChnIgg In agone (O usmiljena in dobrotljiva Marija iz Peč, usliši Pečnika v smrtnem boju). In sobrate duhovnike prosi: QVaes, orate fratres absqVe InterMISSIone pro DefVnCto Ioanne baptIsta petsChnIgg (Prosim, molite, bratje, neprenehoma za pokojnega Jan. Krst. Pečnika). Se napis na grobno ploščo si je sam 20 let pred smrtjo sestavil (str. 14): Ioannes baptIsta petsChnIgg prIMVs In trIno seCVnDVs (tu gre najbrž za vrstni red pokopavanja) anIMâ sVperIs traDITâ, Istâ sVb petrâ Corpore qViesCIt (Jan. Krst. Pečnik prvi, med tremi drugi počiva pod tem kamnom v telesu, ko je dušo izročil nebeščanom). Vsi kronogrami dajejo letnico 1721, in jih je okoli 300. Opomba na drugi strani uvodnega lista: PraeVenta, et ante VIGIntI annos faCta pro seCVra, et bona Morte DIspostItIo (Prej pripravljena in pred 20 leti

sestavljena priprava za srečno in dobro smrt), z isto letnico, bi dokazovala, da je Pečnik umrl 1741 in da je ta kronogram sestavil tik pred smrtjo.

Obe delci v 4° formatu sta bili v samostanski knjigovoznici pod provincialom p. Žigo Škerpinom (drugič: 1745) vezani v eno knjigo (signatura 1012, 3 c 15). Kraj, čas in tiskar niso navedeni, je pa najverjetnejše, da je bilo delo tiskano v Ljubljani in do leta 1745. Črke obeh del so različne, toda papir isti.

FR. R.:

Pika, mati našega očeta sv. Frančiška

(Kratek pregled njenega življenja.)

Za božjim imenom je ime mati vsakemu zemljanu najdražje, najslajše. Ako je otrok v kakršni si bodi nevarnosti, precej kliče na pomoč mater z besedo: mama. In ako se mu samo odzove, je že pomirjen; ako pa pride celo k njemu, izgine iz njega vsak strah, ker ve, da je v varnih rokah.

Biti mati ni nekaj malenkostnega, ampak je nekaj velepomembnega, da, je nekaj svetniškega. Žena naj ne bo otroku samo nekakšno materialno sredstvo, s pomočjo katerega naj postane otrok njeno meso in njena kri, ampak prava mati mora biti svetniška mati, svetniška vzgojiteljica in svetniška duhovnica, da pokloni, vzgoji in uči svoje dete za Boga, zaradi Boga in iz ljubezni do Boga ter otrokove duše, da ta njen plod postane pravi služabnik božji, pravi vzor človeka, pravi svetnik.

Takšna je naloga prave krščanske matere. Ali je to svojo nalogo vestno izpeljala Pika, mati našega sv. očeta Frančiška? To si hočemo v kratkih potezah ogledati.

Rodila se je okoli l. 1154. najbrže na Francoskem v družini Bourlemont. To je bil tisti čas, ko so krive vere klile kakor gobe po dežju. Najbolj vplivni in drzni med temi krivoverci so bili albigenci, ki so med drugim učili tudi to, da so dobri duhovi od Boga, materija pa od hudobnega boga; po njihovem mnenju naj bi imel Kristus samo navidezno telo kot nekakšen angel; pekla ni; vstajenja mesa tudi ne itd. Ti abligenci so z oboroženo silo nastopali proti cerkvam in dobrim katoličanom.

Vendar je bila Pika v družinskem krogu lepo, nežno in čisto vzgojena; obenem je imela priliko vaditi se v čednostih in svetih delih. Bila je po besedah našega p. Edvarda d'Alençona kar najbolj dostojna, preprosta, ljubezniva, prizanesljiva in vse njene čednosti so se izražale tudi na zunaj.

Ker je Peter Bernardone, oče našega sv. očeta Frančiška, večkrat potoval na Francosko po trgovskih poslih, jo je na teh potovanjih spoznal kot plemenito, bogaboječe dekle ter jo vzel za ženo. Asižani so jo spoznali kot zelo pobožno in izredno zbrano, skromnega, neprisiljenega in naravnega obnašanja, kar je naredilo nanje najboljši vtis. Vsak dan je bila pri sv. maši in ob praznikih se je krepčala s kruhom močnih in čednostnih, s presv. Evharistijo. Večkrat je obiskovala cerkvico Sv. Marije Angelske, pozneje imenovane po porcijunkulskih odpustkih Porcijunkula. Svojemu možu je bila zvesta tovarišica, asiškim siromakom pa širokogrudna in usmiljena mati.

Vendar je moral Peter Bernardone čakati sedem let, preden je dobil prvega sina. In še tedaj je bila mati Pika v veliki smrtni nevarnosti. Toda zaupala je v božjo Previdnost in ne zastoj; kajti Previdnost ji je poslala svojega poslanca v podobi siromaka, ki je zaprosil miloščine, ki jo je tudi dobil v obilni meri. Nato je siromak stopil v hišo in naročil, naj prenese trpečo mater Piko v hlev,

češ da bo tam srečno rodila. Ko so jo prenesli, se je to tudi srečno zgodilo. Glede večletnega svetega čakanja na ta dogodek primerjajo pisatelji mater Piko svetopisemski Elizabeti starega zakona; življenje sv. Frančiška pa se je začelo v podobnosti s Kristusovim rojstvom. S tem dogodkom je Bog potrdil svetost materine duše, obilnost krščanskega mišljenja, njeno dejavno vero, žarek milosti preroškega duha in njeno voljno sodelovanje z božjo voljo. Pesnik pravi o njej, da je bila otroku plemenita, nežna in sladka mati.

Précej prve dni po rojstvu (okoli 26. sept. 1182) je bilo dete krščeno in v očetovi odsotnosti mu je mati dala ime Janeza Krstnika. Kako da se ga je pozneje prijel ime Frančišek, ni popolnoma jasno in dognano; možno pa je bilo to tudi, ker je rad prepeval francoske pesmi.

S tem da je prišel mali Janezek na svet, je mati Pika sprejela nase vse dolžnosti vestne matere kot dojnice in vzgojiteljice. »Sama gospa Pika, mati našega serafinskega Frančiška, je z lastnimi prsi in svojim mlekom hranila serafinskega sina, našega očeta Frančiška,« piše neki pisatelj. Ona sama je učila sinka izgovarjati prve besede božje, Jezusa, Marije, sv. križ in glavne verske resnice. Neki francoski pisatelj vzklika pri tem opisovanju: »Srečne družine, v katerih mati dobro razume svoje poslanstvo! Blaženi otroci, katerim je Bog dal podobne matere.« In p. Palames zatrjuje, da je bilo Janezovo detinstvo polno vere, upanja in ljubezni v nežnih in nedolžnih radostih otroške dobe z materjo. Tako so bila prva Frančiškova leta podobna prvim letom malega nazareškega Jezusa. Pika je zaradi zgoraj omenjenega božjega poslanca in njegovih besed, »češ da bo ta otrok velik pred Bogom in svetom in da je treba zato nanj zelo paziti«, vedno budno pazila nanj in ga navajala k čednostnemu življenju in k usmiljenju do siromakov.

Ko je odrasel, je hodil k Sv. Juriju v šolo. Po šolskih letih je očetu pomagal v trgovini. Med tem časom se je seznanil z raznimi tovariši, med katerimi se je prav rad veselo, vendar pa pošteno pozabaval, prepeval po asiških ulicah in, ker ni bil praznega žepa, si ga je mladina izvolila za svojega kralja. Oče ni bil s tem nič kaj zadovoljen, ker je sin zapravljal njegovo premoženje, mati pa tudi ne, ker se je bala, da ne bi v slabi družbi izgubil svoje nedolžnosti. Večkrat je Janez kar med kosilom odložil žlico in šel na gostijo z drugimi na žalost očeta in še prav posebno matere. Ker se je mati Pika bala zanj, je pomnožila v cerkvi sv. Marije Angelske in pri sv. Damijanu svoje molitve, kar ni bilo zastoj. Svojo angelsko čistost je ohranil neoskrunjeno in v njegovi navzočnosti ni smel nihče ziniti nespodobne besede. Imel je neko privlačno silo, zaradi katere so ga spoštovali vsi, in o njem so bili tudi vsi enega mnenja, da bo s časom postal še nekaj velikega.

Ko je bil Frančišek nekako 19 let star, je med Perugia in Assisijem izbruhnila meščanska vojska. Ker je Frančišek ljubil svoje rodno mesto, je prosil mater dovoljenja in blagoslova ter odšel braniti čast rojstnega mesta. Bitka se je vnela pri mostu sv. Janeza na planoti med Assisijem in Perugia in v tej bitki so bili Asižani poraženi. S težkim srcem je mati Pika pustila Frančiška od doma, toda ko je zvedela, da je ujet in da bo moral eno leto ostati v ujetništvu, je vedno mislila nanj, molila in točila solze. Pika je vplivala na Frančiška tudi iz daljave tako, da je bil, čeravno v ujetništvu, vedno vesel in, medtem ko so drugi tarnali in godrnjali nad svojo usodo, jim je on odgovarjal: »Kaj mislite o meni? Vedite, da me bo častil ves svet!« Ta čas, ko ni bilo Frančiška doma, je bila mati v vednih skrbih zaradi njega, medtem ko sta bila oče Bernardone in brat Angel kar zadovoljna, da ni bilo zapravljevalca Frančiška doma. Toda leto dni je kmalu minilo in Frančišek je prestopil domači prag na veliko veselje matere, nasprotno pa na veliko žalost in jezo očeta in brata, češ da Frančišek moti njune trgovske interese. Bila sta namreč velika skopuha.

Enoletni zapor je slabo del Frančiškovega telesnemu zdravju, ki je postal iz dneva v dan vedno bolj raztresen, utrujen, otožen in žalosten. To svoje nerazpoloženje je v začetku sicer prikrival, toda slednjič je le moral ostati v postelji in mati mu je stregla s prav svetniško dobroto. Učeni p. Edvard d'Alençon piše o tej njeni strežbi takole: »Kakšno je bilo dolgotrajno trpljenje Pike in njene neprestane skrbi za bolnika in v kolikšno tolažbo je bilo Frančišku, videti ob vzglavju tega angela tolažnika, tega naši zgodovinarji ne morejo dovolj razjasniti. Ljubó pa naj nam bo spolnjevati svetnikovo naročilo glede materine skrbi zato, ker je pisal v svojih vodilih prvega in drugega reda: „Ako prava mati hrani in ljubi svojega sina in svojo hči po mesu, s kakšno naklonjenostjo je treba torej ljubiti in hraniti duhovnega brata in duhovno sestro?“ On je to ljubezen okusil in zato je zasnoval idealno bratovsko ljubezen, ki naj bi po njegovi volji vladala v njegovih dveh redovih na ta način, da je zahteval od svojih redovnih oseb v vseh njihovih potrebah tisto medsebojno zaupanje, ki vlada med sinom in materjo.« Bolezen je šla svojo pot, kar je Frančišku povzročilo veliko telesno oslabeledost; toda vplivala je tudi na njegovega duha, ker je začel uvidevati, kaj je to zemeljsko življenje, namreč: minljivost in dim. Pred dobrim letom dni je bil kralj mladine, danes: kdo je pri njem? Nikogar ni od onih, ki jim je plačeval posvetno minljivo razveseljevanje in uživanje. Te dni so se na njem spolnile besede pesnika:

Prijatelj senci tvoji je enak.
 Ki zvesto za teboj se vije,
 Dokler ti sreče sonce sije;
 A ko se pripodi oblak,
 Ko sonce ti zagrne mrak,
 Se tudi senca tvoja skrrije!

Tako edinole mati skrbi zanj, edino mati sočustvuje z njim, ga zdravi, obiskuje, tolaži, hrabri in moli zanj. In prav verjetno je, da mu je mati v tej bolezni, ko je že nekoliko okreval, tudi razodela dogodke ob njegovem rojstvu in znamenite besede nenavadnega prosjaka.

Sčasom je toliko okreval, da je vstal, hodil po hiši ter se opiral s palico. »Nekega dne je šel tudi z doma in si ogledal prav pazljivo polja, ki so bila okoli njega; ali lepota polja, ljubkost vinogradov in vse, kar je poprej razveseljevalo njegove oči, ni naredilo nanj nobenega vtisa in ga ni prav nič razvedrilo; čudil se je svoji nenadni spremembi in za bedake je štel vse one, ki so vezali srce na dobrine takšne vrste in na minljivost sveta. Od tega dne se ni več zanašal nase in preziral je, kar je poprej občudoval in ljubil,« pravi Tomaž Celano. V sebi in okoli sebe je čutil veliko spremembo. Dozdevalo se mu je celo, da ni več sin Petra Bernardoneja. Viteška slava, na katero je dozdale mislil s tolikšnim veseljem in jo tako vneto iskal, je zanj izgubila mikavnost. »Glasnik bom velikega Kralja,« te besede so mu rojile po glavi, toda niti on sam niti mati nista vedela, kako bo Bog izpeljal svoj načrt. Na mater je vselej napravil dober vtis, kadar je dajal miloščino siromakom, in še prav posebno se ga je veselila tedaj, ko je dal razcapanemu vojaku svojo popolnoma novo obleko, vojakove cunje pa je oblekel sam.

Za zaključek si še oglejmo tisti veliki dogodek, ki je bil za Frančiška odločilen, da se je odpovedal svetu, svoji družini in se za vedno oklenil Boga, ki ne more niti goljufati niti goljufan biti.

Stvar se je razvijala takole:

Frančišek je v spanju videl palačo, napolnjeno z orožjem; in to orožje je bilo zaznamovano z znamenjem sv. križa. V teh sanjah je tudi slišal glas: »To je tvoje in tvojih vitezov.« O teh sanjah se je posvetoval z materjo, toda do zadovoljivega zaključka nista prišla. Ker pa je Frančišek menil, da si bo z

vojaškim mečem pridobil zaslug in da bo na ta način postal vitez, in da bi obenem ugodil očetovi častihlepnosti, se je odločil iti v papeško vojsko Inocencija III. pod vodstvom Gauthierja iz Brienne. Ta se je namreč vojskoval proti Nemcem, ki so bili v premoči pod vodstvom Markwalda. Gauthier je že izvajal dve važni bitki in nadvladal Nemce pri Capui in Cannesu. Priprave za odhod Asižanov so trajale nekaj dni, in ko so bile gotove, je Frančišek z drugimi vred opasan z mečem odjahal proti Apuliji. Poprej je pa še kleče prosil mater Piko blagoslova. Pika je te dni še prav posebno veliko molila, da bi se vse srečno izteklo. In tudi ta dan, ko je ljubljeni sin odhajal, da si pridobi svetno slavo, je molila in prečula skoraj celo noč v molitvi.

Frančišek spi prvo noč svojega potovanja v Spoletu, toda mati bdi in moli zanj. In da »veliko premore goreča molitev pravičnega«, je okusil Frančišek sam na sebi.

Drugo noč svojega potovanja zasliši v spanju znani glas, ki ga vpraša, kdo mu more laže koristiti: sluga ali gospodar.

Frančišek reče: »Gospodar!«

In oni: »Čemu iščeš torej slugo namesto gospodarja?«

Frančišek: »Gospod, kaj hočeš, da storim?«

In Gospod njemu: »Pojdi v svoj rojstni kraj, ker tvoja prikazen bo imela za moje delo duhovno izpolnitev.« Tako Tomaž iz Celana.

Po tem dogodku Frančišek ni več zatisnil očesa in zjutraj, ko so vstajali, je povedal svojim sodrugom, da ne nadaljuje poti, ampak da se vrne v Assisi. In res, vrnil se je ter ves srečen objel še srečnejšo mater, ki ji je vse razjasnil. To je bila, lahko rečemo, nekaka vesela predigra za oba — kajti kmalu so nastopili žalostni dnevi, dnevi ločitve, tuge, posta, molitve in vsakovrstnega zatajevanja, še prav posebno pa prenašanja surovosti od strani očeta in Angela. S tem, da se je Frančišek tako hitro vrnil, nista bila prav nič zadovoljna, ker priprave za njegovo potovanje so zahtevale precej stroškov, toda za potrošeni denar bi si bil vsaj pridobil viteške slave. Zato sta zmerjala Frančiška z lenuhom, ošabnežem in nestanovitnežem. Družina ni imela od njega do sedaj nobene koristi. Onadva služita denar, ta ga zapravlja z lepo obleko in s pohajkovanjem v veseli družbi; je brezkoristen mladenič, da, še celo breme družini; takšno sliko sta si napravila o njem oče Peter Bernardone in brat Angel.

Zato sta sklenila, da je treba Frančiška kaznovati in mu odreči vsako pomoč. Pa tudi proti materi, ki je vedno zagovarjala Frančiška, sta začela surovo nastopati.

Pika in Frančišek molita in se med seboj posvetujeta, kaj bi kazalo ukreniti. Z nasprotni strani pa zadivja besnost.

Pika se je v teh nemirnih družinskih razmerah zatekala pod križ in k Sv. Damianu. Da bi bil Frančišek bolj na varnem pred očetovo besnostjo, je zaprosila tam stanujočega duhovnika, da bi njen sin smel bivati nekaj časa pri njem. Duhovnik se je čudil Frančiškovi spremembi in samotoljubnosti, zato ni bil v začetku s tem nič zadovoljen. Ko pa je videl v mladeniču resno voljo, ga je vzel k sebi in mati je dala duhovniku potrebno denarno podporo za sinovo prehrano. Tudi sam Frančišek mu je ponujal denar za večno luč v cerkvi, toda ker duhovnik zaradi očetovega skopuštva ni hotel vzeti denarja, ga je v cerkvi vrgel za okno kot ničevno stvar. Tako je Frančišek izginil od doma brez očetove vednosti. Oče se matere ni upal vprašati, ker je bila preveč žalostna, zato je samo ugbal.

(Dalje prih.)

Spominjajte se 3 darovi frančiškanskih misijonov!

Franciškova mladina

Idealna Velika Klara.

S. G.

Kakšna naj bo? Gotovo taka, da bo v skladu s krščansko in Franciškovo zamisljivo idealnega dekleta. Svet gleda na zunanost in bo smatral za vzorno tako dekle, ki je privlačnega obraza, čedno oblečena, ki je prišla od modistinje vsa potvorjena in izlikana, kakor bi jo vzel iz škatlice, z ozirom na srce in svojo notranjost pa je lahko vzorec brez vrednosti. Krščanstvo nasprotno pa gleda predvsem na notranjost in ceni zunanost le v toliko, v kolikor se v njej zrcali lepa notranjost, zato mu bo idealno tisto dekle, ki se, kakor vsak drug kristjan, ogiblje hudega in dela dobro (prim. Ps. 36).

Najprej se mora ogibati hudega: Predvsem tistega hudega, ki velja splošno za hudo tudi pri drugih ljudeh in česar prosimo v očenašu, ko molimo: Temveč reši nas hudega, to je, greha, zlasti smrtnega. Zato neposredno prej tudi rečemo: In ne vpelji nas v skušnjava.

Mlad človek se mora varovati še posebnega hudega, tistega hudega, ki izvira iz njegove dozorevajoče narave. Varovati se mora slabe družbe in se glede občevanja z drugim spolom ravnati po navodilih zdravnikov, vzgojeslovcev in sv. katoliške Cerkve. Zdravnik dr. Breclj trdi, da stopajo pri nas dekleta z 20. oz. 22. letom v dobo zrelosti, zato naj bi šele v tej starosti resneje mislila na ustanovitev domačega ognjišča. Vsekakor pa se naj v tej kočljivi stvari posvetujejo s svojimi materami in s svojimi spovedniki, da ne bodo zabredla na kriva pota ter tako omadeževala svoj sveti materinski poklic. Tudi se naj vedno dostojno in stanu primerno oblačijo, držeč se tozadnjih navodil sv. Cerkve, da ne bo kje zanje veljalo, kar pove o ženskem krilu Andžusa v Budakovem Ognjišču (I, 167).

Če hoče krščansko dekle biti idealno, se mora ne samo ogibati hudega, ampak tudi delati dobro. Globoko versko življenje ji bo največja opora tako za ohranitev poštenosti, kakor za potrpežljivo in vdano prenašanje bodočega materinskega poklica, ki ga po pravici primerjajo mučeništvu. Ker je glavna naloga matere biti daritev, se mi zdi zelo umestno, da se idealno dekle zgodaj navadi udeleževati se najsvetejše daritve, daritve sv. maše, zakaj le-ta je najbolj sorodna njenemu življenjskemu poklicu. Tudi si naj skuša čim bolj vzgojiti svoj značaj, in to predvsem z vsakdanjim izpraševanjem vesti in s pogostno spovedjo; naj rada prebira duhovne knjige in razmišlja o božjih rečeh, da se bo vse to nekoč zrcalilo v njenih potomeh. Zlasti se naj navadi moliti. Molitev ji bo v največjo tolažbo v težkih trenutkih življenja. Anera v Budakovem Ognjišču priznava: »Moja rajna mati, Bog ji daj večni mir, mi je večkrat govorila: »Kadar ti je najhuje, moli očenaš, toda moli ga z mislijo! Vsako besedo premisli, pa boš videla, da je v njem vse, in zljubila ga boš.' Tako me je učila, pa sedaj tako delam in mi zmeraj pomaga.«

Rad bi še poudaril, da naj bo vzorno dekle dobrohotno in ljubeznivo do svojih domačih. Lep zgled v tem oziru ji je lahko n. pr. Dorritova najmlajša (Dickens). Ker se mora zmlada zaradi svojega poklica navaditi na žrtve in odpovedi, naj semkaj pritegne tudi brzdanie svojega jezika. Znameniti kitajski modrijan pravi: Norec se bavi z drugimi, modrijan sam s seboj. Čimveč se torej v lepem pomenu besede bavite s seboj in prepričan sem, da boste ne samo idealna dekleta, ampak enkrat tudi idealne matere, zlasti še, če boste rado pogosto pristopale k mizi Gospodovi. Ko mislim na vaš bodoči poklic, se mi zdi, kakor da bi slišal sredi vašega maja peti ono božično pesem: Le spavaj, Dete, spavaj — saj ko se zbudiš

— te čaka težki križ. Vendar pa tisti križ ne bo tako težak, če ga boste zasadile v trdno in globoko vero iz vaše zgodnje mladosti. Kolikor tesneje boste povezane z Bogom, toliko večja bo vaša moč nad zlom. Zavedajte se tega in skrbite za to, da boste neomadeževane stopile v svetišče materinstva!

Ako gledate stvari po svetu: ali hišo ali drevo ali cvetlico ali kaj drugega, jih želite videti take, kakršne bi morale po svoji na-

ravi biti. Če je cvetlica pohojena, če je drevo vihar skrivil ali nalomil, če je hiša v razpadajočem stanju, se vam te stvari ne zde take, kakršne bi morale biti. Ne pozabite pri tem, da morate biti tudi ve take, kakršne vas hoče imeti Gospod Bog, ki vas je ustvaril po svoji podobi. Nad vse idealne vas potrebuje tudi naš bridko preizkušeni narod, zato ne omahujte, temveč junaško stopite na pot odpovedi, ki edina vodi v vstajenje.

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Ljubljana. — Letno poročilo. Zopet je leto dni zatonilo v večnost. Prav na pragu novega leta pogledamo v preteklost, ki naj nam bo kazalo in nauk v bodočnosti.

Četudi smo vse preteklo leto opazovali, kako daleč pride človek in narod brez Boga, smo mi ljubljanski tretjeredniki, hvala Bogu, v miru opravljali svoje delo in smo se nemoteno udeleževali cerkvenega in tretjerednega življenja.

Število tretjeredne armade v Ljubljani se je ravno v preteklem letu nepričakovano pomnožilo, kakor že dolgo ne. Na novo je bilo sprejetih 92 članov. P. voditelj je naredil uspešno agitacijo, ko je tri nedelje v frančiškanski cerkvi prevzel vse govore in je govoril samo o tretjem redu. Zaleglo je.

Predstojništvo skupščine se je zbralo petkrat na svojo sejo. Zaradi izrednih razmer ni bilo več potrebno.

Tretjeredniki smo se udeleževali vsenarodne pobožnosti deveterih prvih petkov. Pri shodu meseca junija se je naša tretjeredna družina posvetila presv. Sreč Jezusovemu. Presv. Sreč Jezusovo, varuj našo skupščino!

Vneto smo se udeleževali pobožnosti trinajstih torkov v čast sv. Antonu, ki jih je vodil naš p. voditelj. Češčenje sv. Antona se je zelo povzdignilo in poživilo.

Dne 1. avgusta opoldne se je veliko število tretjerednikov udeležilo začetne pobožnosti porciunkulskih odpustkov, ki je bila pred nekaj leti ravno po tretjerednikih vpeljana v naši redovni cerkvi. Število udeležencev vsako leto raste.

Mesečni shod v oktobru smo priredili zopet pri sv. Frančišku v Šiški. Za to priliko nam je govoril g. msgr. Matija Škrbec.

V večnost je odšlo 55 tretjerednikov. Trije med njimi so postali žrtve brezbožnega komunizma namreč: preč. g. prof. dr. Lambert Ehrlich, Vrhovec Jože in Prepeluh Frančiška. Zadnja je bila grozovito mučena. Vsi trije pa so si spletli krono mučeništva. Naj bi njihova mučeniška kri seme mnogih novih tretjerednikov!

Bratje in sestre! Ostanimo zvesti ljubezni božji, sveti Cerkvi in njenemu vidnemu glavarju. Molimo in delajmo za poglobitev verskega življenja med našim narodom, kar je prav za prav dolžnost in namen vsakega dobrega tretjerednika.

Tajnik.

Hotederšica. Že več let nismo imeli vizitacije tretjega reda, zdaj smo jo vendar enkrat dočakali. Naša skupščina je že zelo stara in res ne životari, ob vizitaciji pa je prišlo v njo še več življenja.

Vrhnika. Imeli smo vizitacijo. Toda kmalu po njej nas je zadela velika nesreča. Izgubili smo svojega voditelja — preč. dekan je naglo odšel v večnost. Bil nam je res duhovni oče, ki nas je vsak mesec redno sklical k shodu, ki so se vršili redno, kot malokje. Za pokojnim voditeljem gredo naše molitve in naša globoka hvaležnost.

Kočevje. Pri nas je do zadnjega lepo uspevala nemška skupščina tretjega reda. Ob veliki izpremabi pa je postala naša skupščina popolnoma slovenska. Vodi jo preč. g. dekan Flajnik. Da bi skupščina zopet zacvetela in prinašala mnogo blagodejnega sadu za novo kočevsko faro, skuša g. voditelj našo skupščino tretji red poživiti, da bi se lahko na njega, kot na trden temelj naslanjal kot dušni pastir. Zato je preiskrbel tudi vizitatorja iz Ljubljane. Na tiho nedeljo se je vizitacija izvršila v velikem navdušenju za Frančiškove ideale.

»Lela, ne potrebuješ odveze, ker nisi nič grešila. Misli si, da si prišla k meni samo na posvet in razgovor. To ni spoved, ampak pogovor med dvema dobrima prijateljema. Misli si, da si moja sestra in si obiskala brata, mu potolažila svojo stisko, jaz sem te potolažil. Si zdaj zadovoljna?«

Mladenka ni mogla odgovoriti, tako ji je bilo srce polno; pograbila je duhovnikove roke in jih večkrat zaporedoma poljubila. Pater Mavricij jih je odtegnil in rekel:

»Zdaj ti bom dal blagoslov, božji blagoslov.« In naredil je nad globoko sklonjeno glavo znamenje križa, zraven pa počasi in slovesno govoril: »Benedicite te omnipotens Deus, Pater et Filius et Spiritus Sanctus!«

10. Čarovnica.

Živela je v ozemlju Bulgherov, Kriezozom sosednega rodu, zlobna stara ženska Bora, ki je vsem vzbujala grozo. Zelo čudno ime za žensko, ki je bila strašno grda, saj ni na blestečo belino snega spominjala ne njena raztrgana, cunjam podobna obleka, ne rjava koža, ne rumenkasto umazani prameni las, ne njena ko noč črna duša. In vendar je bil v daljni daljini preteklosti čas, ko je ženska ime »Sneg, Bora« v resnici zaslužila, kajti bila je mlada, lepa in srečna.

Njen rojstni kraj je bil Luria, starši pa bogati in ugledni mohamedanci. Noben oblak ji ni zasenčil mladosti in Bora je bila srečna. Glas o njeni lepoti se je razširil daleč naokoli, tudi med Bulghere je prodril in v hišo Biba Prenna.

Ta je bil nasilen in togoten človek, zato so se ga vsi bali in se ga ogibali. Poleg teh in še mnogih drugih slabosti pa je imel eno, ki je bila večja in silnejša od ostalih, ki je ravnala vsa njegova dela, besede in njega samega, namreč neukrotljiv ponos. Ta ga je gnal v najdrznejša podjetja, v najbolj kričeče krivice, v rop in umor. Zavoljo njegovega napuha so se ga šibkejši bali in ga sovražili, z močnejšimi pa je imel neprestane spore. Žena mu je mlada umrla. In zdaj je sklenil, da se prav splošni šegi navkljub še enkrat poroči, a na tak nenavaden način, da ga zlepa ne bo mogel kdo drug posnemati.

Ves svet je govoril o čudoviti lepoti mlade Turkinje.

Sklenil je, da jo odpelje.

Z enim samim spremljevalcem, zato pa toliko bolj oborožen, se je podal na pot.

Prišel je v Luro, vdrl v dekletovo hišo, ustrelil njenega očeta in brata, ki sta jo čuvala, odnesel omedlelo do svojega konja ter skozi meglo in noč

pognal proti domu. Tam je ubožici grozil s smrtjo, če se ne odpove svoji veri ter postane kristjanka in njegova žena. Nek slaboten duhovnik je izvršil sveto opravilo in Bib Prenn je z veseljem spoznal, da ves svet govori le o njem.

Njegova sreča pa je bila kratka.

Mlajši brat mlade žene ga je počakal v zasedi in ga ustrelil.

Bora je čez noč postala vdova. Vrnila se je v Lurio k bratu, ta pa ji je pokazal vrata, češ da je odpadla od vere. Vse zastonj, da je preklinjala Kristusa in Cerkev, da je zagotavljala: Turkinja sem slej ko prej! Vrata se ji niso odprla. Šla je spet v Bulghere k moževim sorodnikom; tudi ti so jo pognali, češ da je že dvakrat odpadla, in tako je v širokem svetu stala sama, edino lepoto je imela, a kaj ji je koristila? Nazadnje se je umaknila v nerabljen razpadajoč mlin, česar ji bolj usmiljeni sorodniki rajnega moža niso branili. In tu je živela strašno bedno. Kmalu je razprodala in porabila vse svoje imetje, zlate novce in zapesnice in srebrne verižice. Če ni hotela od lakote umreti, je morala beračiti. Pa so jo podili od hiš. Ljudje so bili malo pobožnjaški, malo praznovorni, zato je niso imeli za pomoči potrebno žensko, ampak za brezverno osebo ali še za kaj hujšega: za čarovnico. Še celo njeno lepoto so ji šteli v zlo. Ni jim bila človeška lepota, ampak zgolj krinka in hudičevo slepilo.

Razvajena, prezirana in lačna žena je prestala grozne reči — a bila je pogumna. Ljudje so ji porušili njeno srečo, ves svet ji je sovražen, jo biča s posmehom in prezirom — to je ni strlo — pač pa ji je v srce zasadilo strašno sovraštvo do ljudi in misel na osveto!

Ta misel je okužila njeno dušo, zatrla vsa boljša čustva, jo naredila brezčutno za bedo, za duhovno in telesno stisko.

In osvetila se je, čeprav šibka in mlada žena, osvetila tako, kakor se nikoli ne bi mogel še tako izvežban krvolok, noben nasilnik si ne bi mogel izmisliti hujše osvete in jo izvršiti.

Praznovernost ljudi ji je prišla kakor nalašč. Trdili so, da ima zel pogled; sprejela je to žalitev kot davek, ki ga ji dolgujejo, molče in smehtljaje. In od slej je z žarečim pogledom svojih krasnih črnih oči prebadala ljudi, da so se kar zvijali pod njim.

Z dvoreznimi, zahrbtnimi, izmišljenimi besedami je zanolila ljudi, ločila moža in ženo, ščuvala sina zoper očeta, brata zoper brata, rod zoper rod. Krvna osveta še nikoli ni terjala tako krutih žrtev. Pri vsem tem početju pa je znala modro ostajati zadaj, sebe in svoje besede zavijati v skrivnostno temo; hlinila je nevednost, sočutje, usmiljenje, a v njeni duši je vriskal malik, ker mu je poklanjala tolikšne krvave in nekrvave žrtve; strta srca, nezvestoba, upor, nasilje, smrt!

Njena duša je počasi postala tako črna, njena čustva tako mrka, njeno srce tako trdo, da je vse sovražila, vse preklinjala, vse uničiti želela.

Za eno samo bitje je imela še nekaj srca: za mladega volka, ki ga je nekoč našla ranjenega v gozdu, pa ga je obvezala in ozdravila; postal ji je neločljiv tovariš. Našli sta se dve bitji enega srca.

Nenadoma pa je Bora izginila, dolgo je niso videli in niso vedeli, kam bi bila prešla. Šušljali so, da jo je odpeljal sam nebodigatreba na poročno pot v pekel, da šari kot vampir ponoči okoli ter skuša škodovati ljudem in živini. Ko je nato izbruhnila v rodu kužna bolezen, je bilo vsem jasno, da je bolezen prinesla čarovnica.

Uboga Bora pa se je medtem v svojem mračnem brlogu borila s smrtjo. Tudi njo je napadla ista zahrbtna bolezen: koze!

Bili so strašni dnevi in grozne noči, ko jo je razjedala mrzlica, ko si je opešana od lakote in mučne žeje želela smrti, a ta ni marala priti.

(Dalje prih.)

O. STANKO Marija:

Služabnica božja m. Marija od Trpljenja, ustanoviteljica frančiškank misijonark Marijinih

(Konec.)

Vrnimo se sedaj nazaj k ustanoviteljici m. Mariji od Trpljenja, ki smo jo zapustili na smrtni postelji v njeni ravnokar ustanovljeni hiši v San Remu, kjer se je na poti v Rim, vračajoča se iz Chateletsa preko Pariza, Fribourga in Lugana, morala ustaviti (prim. »Cvetje«, letnik 1940).

Sprva lahna utrujenost se je spremenila v resno bolezen, ki je kmalu ugasnila pojemajočo plamenico. Zjutraj je še prejela sv. obhajilo, popoldne po drugi uri je skoraj neopazno izdihnila svojo veliko dušo. Ob njeni postelji so stale tri najstarejše duhovne hčere, ki so jo spremljale še iz Madure v Indiji: m. Marija od sv. angelov, m. Marija od sv. Veronike in m. Marija od sv. Terezije, ki so prišle v San Remo, kakor da bi jih poklicala tja sama Previdnost božja. Manjkal pa je njen duhovni oče p. Rafael, ki mu ni dovolila, da bi zaradi nje opustil potovanje v Lugano — dva dni pozneje, 15. novembra, je prejel brzjavko o njeni smrti in se takoj vrnil — in manjkala je njena desna roka in naslednica v generalatu družbe m. Marija od Odrešenja, ki je prišla drugi dan po njeni smrti: bila je njena generalna asistentinja od leta 1895. in maja 1905 je bila nato izvoljena za generalno prednico. Nekaj trenutkov po smrti m. Marije od Trpljenja je dospela brzjavka sv. očeta, ki so ga obvestili o poslabšanju bolezní m. generalke: »Sv. oče moli za Vas in Vam od vsega srca podeljuje apostolski blagoslov. Kardinal Merry del Val.« Brzjavko so položili na pokojničino truplo.

Na poti iz Lugana v San Remo je p. Rafael napisal prekrasno okrožnico na osirotelih 3000 FMM, kjer jim pokojno m. ustanoviteljico stavlja za zgled, primerjajoč jo s sv. Klaro in sv. Nežo Asiško. Okrožnico je podpisal: Fr. Rafael Delarbre OFM, delegat Revma p. generala za Institut. Drugo pismo, ki ga je narekovala hvaležnost do pokojnice, tako zaslužne za njegovo provincijo, je pa poslal svojim redovnikom in predpisal vsem mašnikom, da darujejo eno sv. mašo po njegovi intenciji, vsaka samostanska družina pa opravi za m. generalko devet sv. maš.

Na željo p. generala je p. Rafael truplo m. Marije od Trpljenja spremljal v Rim, kjer je bilo pokopano v cerkvi sv. Helene FMM v »sinji kapeli« (chapelle blue), kjer čaka slave blaženih. P. Rafael jo je preživel za dvajset let in ostal do svoje smrti pravi oče FMM, ki so mu vzdele ljubeznivo ime »padre«. Obema na-

slednicama m. ustanoviteljice, m. Mariji od Odršenja (Jeanne de Gesljin) in m. Mariji od sv. Mihaela, t. j. oni daljnovidni vrhovni predstojnici, ki je ustanovila 1928 za ženske misijonske poklice v Sloveniji prvo hišo Marije Vnebovzete v Ljubljani (Gorupova 17), je bil do konca očetovski svetovalec in pomočnik. Ostal je provincial do 1908 in po petnajstletnem vztrajnem delovanju svojih redovnikov kot vojaških kaplanov v Maroku, kamor jih je on poslal, doživel, da je bila 1923 ta pokrajina kot samostojen apostolski vikariat dodeljena francoskim frančiškanom s škofom p. Kolombanom Dreyerjem, bivšim provincialom in generalnim definitorjem, na čelu. Deloval je nato kot apostolski vizitator kongregacije reguliranih kanonikov Brezmadežnega spočetja Dom Grea in kot komisar generalni vizitator več frančiškanskih provincij, predvsem pa je posvetil svojo skrb FMM, katere je vizitiral v raznih evropskih državah. Potoval je celo v Rusijo in na Poljsko, kjer je v pogovorih z vodstvom kongregacije Sester frančiškank družine Marijine dosegel, da so se 1908 združile s FMM. Kongregacija je bila ustanovljena 1855 v Petrogradu in 1863 v Varšavi po nadškofu Falinskem in gdč. Florentini Dyman, ki je bila pozneje o priliki obiska pri p. generalu Bernardinu da Portogruaro v Rimu sprejeta z dvema sosestrama v tretji red v cerkvi sv. Antona Padovanskega. Pri tem obredu je bil navzoč tudi p. Rafael. Poznejši obiski m. ustanoviteljice Dyman, umrle 1906, njenih naslednic m. Kazimire Herman in m. Jane Drzewiecke ter najvidnejših mater kongregacije pri FMM ter globlje medsebojno poznavanje so privedli do vedno večjega zblizanja in končno rodili željo po združenju s FMM, ki je bilo pri tem obisku p. Rafaela doseženo. Drugi namen njegovega potovanja v Rusijo je bil pa sondiranje terena za vpostavitve frančiškanskega reda v kakem mestu obširnega ruskega imperija. Tudi zadnja leta svojega življenja je preživel v neprestanem delu za FMM. Umrli je v samostanu v Bordeauxu, obdan od svojih sobratov in hvaležnih hčera FMM 13. novembra 1924 v 82. letu starosti in 62. letu redovnega življenja. Njegovo telo so prepeljali v Châtelets, kjer je želel biti pokopan med svojimi ljubljenimi FMM, v senci velikega križa na njihovem redovnem pokopališču. Čez dve leti pa je m. Marija od sv. Mihaela prešla dovoljenje iz Rima, da se pokojnikovo truplo pokoplje v samostanski cerkvi. Prenos je 30. aprila 1926 slovesno izvršil akvitanski p. provincial Godefroy Descamps ob navzočnosti nad dve sto belih novicinj FMM.

Tako počiva sedaj veliki pobornik misijonske misli sredi svojih misijonark in čaka tu slavnega vstajenja, prav kakor m. ustanoviteljica FMM Marija od Trpljenja, sedaj že »služabnica božja« po kanonično uvedenem procesu za njeno proglasitev blaženim, v cerkvi generalne kurije v Rimu. Njena ustanova pa, ki je ob njeni smrti štela 86 hiš, med temi 43 v Evropi in 43 v misijonskih deželah, s 3000 redovnicami, se je do danes čudovito razširila po vseh delih sveta in šteje že 321 hiš, od teh samo 80 v Evropi, s številnimi zavodi, šolami in bolnišnicami ter nad 8000 redovnicami (Almanach des FMM 1940). Zgled svetniške m. ustanoviteljice, njeni nauki, žrtve in zatajevanja, goreče češčenje evharističnega Jezusa in otroško zaupanje do Matere božje je najboljšo poroštvo tudi za bodoče, blagoslova božjega polno delovanje hčera m. Marije od Trpljenja na širokem misijonskem polju.

Bibliografija

življenjepisnih člankov o m. ustanoviteljici v letnikih »Cvetja«
1939, 1940, 1942 in 1943:

P. Lucien Dané, T. R. P. Raphael Delarbre d'Aurillac, Paris 1936.

Georges Goyau, Une fondatrice d'Institut missionnaire Mère Marie de la Passion et les FMM, Paris 1935.

Istituto delle FMM, Maria della Passione fondatrice delle FMM, Roma 1916.

FMM, La grace du travail, Vanves 1937.

P a x
et bonum!

Mir in
vse dobro!

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanja: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

VLADIMIR TOMINEC:

1. *Sprememba osebja v pisarni Podpornega odseka III. reda.*

Predpogoj za vsako dobro in redno poslovanje je v redu vodena pisarna. Pisarna mora biti v določenem času vedno odprta, da lahko vsi oni, ki imajo opravke, v njej opravijo svoje posle, da jim ni treba hoditi ponovno ali pa oditi celo iz Ljubljane, ne da bi kaj opravili.

Bivša nameščenska Stavbne zadruga »Mirni dom« je bila večkrat zaradi bolezni odsotna, zaradi česar je bila pisarna zadnje čase večinoma zaprta. Zato so nastale upravičene pritožbe članov in članic. Da bi to izostalo, se je izvršila sprememba in je v pisarni zaposlena nova moč.

Opozarja se vse člane in članice, da bo pisarna Stavbne zadruga »Mirni dom« in Podpornega odseka III. reda »Pax et bonum« v zgradbi Collegium Seraphicum, Ljubljana, Frančiškanski prehod, odprta ob delavnikih dopoldne od 8 do 12 in popoldne od 3 do 6.

2. *Ali bom res prejela samo 50 lir mesečno, četudi sem vpisana v najvišjem razredu?*

Ne! Nikakor ni bilo članek v zadnji številki »Cvetja« tako razumeti. V »Cvetju« je bilo napisano, da bi nekdo moral po določeni dobi prejemati mesečno 50 lir, torej je odvisna višina stalnega mesečnega zneska od časa, koliko je kdo vpisan v Podpornem odseku. Glede prejetanja stalnih mesečnih zneskov velja namreč še vedno razpredelnica, ki je natiskana v splošnih pogojih Podpornega odseka. Vedno velja še pravilo, da kdor dalje časa plačuje v Podporni odsek, ta bo ob času starosti in onemoglosti tudi več prejemal. Prav tako pa velja tudi, da kdor je vpisan v višjem razredu, bo prejemal mesečno večji znesek kot oni, ki je vpisan v nižjem razredu. Nadalje smo hoteli povedati v zadnji številki »Cvetja« tudi to, da bo oni, ki je vpisan v Podpornem odseku samo po enkrat, prejemal manj kot oni, ki je vpisan po dvakrat ali celo po trikrat.

Ce bi delal odbor Podpornega odseka drugače, bi bilo vsekakor zelo krivično. Pripominja se torej še enkrat: Kdor koli bo več plačal v Podporni odsek III. reda, ta bo od Podpornega odseka tudi več prejemal. Vsako drugačno umevanje je samo nesporazum.

3. *Kako bom prejela stalni mesečni znesek?*

O tem je bilo že večkrat pisano, vendar je dobro, da obnovimo tozadevna pravila.

V Ljubljani pošiljamo vsem po pošti, nekaterim pa pošto ležeče. Tisti, ki dobivajo nakazane zneske pošto ležeče, se morajo vsak mesec javiti pri dotičnem poštnem uradu, kjer prejmejo nakazani znesek.

V Ljubljanski pokrajini nakazujemo tudi vsem po pošti, seveda le v toliko, v kolikor poslujejo poštni uradi. Zato nekateri člani niso prejeli v redu izplačanih zneskov, česar pa ni bil kriv Podporni odsek.

Upamo, da bodo v bodoče vsi v redu prejeli stalni mesečni znesek, vendar pa prosimo, da nam vsakdo takoj sporoči, če bi ga morda ne prejel, da zamore posredovati pri tukajšnji poštni hranilnici.

In naj molijo za mrtve...

noviciatu so jo predstojniki poslali najprej v Celje, nato pa v otroško zavetišče sv. Jožefa v Št. Vid nad Ljubljano. Bila je nadzornica pri otrocih, pomagala pri šivanju in pospravljanju. Pozneje so jo poklicali v mariborsko bogoslovje za vratarico in šiviljo. Tu je začela bolehati. Zdravnik jo je poslal v bolnišnico, kjer se je zdravila 6 mesecev. Ko se je nato še na Kamnici malo okrepila.

† Preč. g. Janez Burnik — Vrhnika.

Dne 29. marca je umrl v najlepših letih apostolskega delovanja župnik in dekan na Vrhniki preč. gospod Janez Ev. Burnik. Bil je resnično duhovnik, ki ni poznal zvijače. Ves vnet za resnico, goreč za hišo božjo, zlasti je bil ne-

utrudljiv spovednik. Prav posebej pa se bodo še dolgo spominjali zlasti tretjeredniki pokojnega gospoda dekana. Kjer koli je deloval, je prav s posebno ljubeznijo vestno vodil tretji red v župniji. Vsi tretjeredniki pa naj se še prav posebej v molitvi spominjajo gorečih pokojnih gospodov voditeljev!

P. K.

† Sestra M. Korona Knez.

Dne 13. marca je Vsemogočni v zavetišču sv. Jožefa v Ljubljani poklical po večno plačilo šolsko sestro M. Korono Knez. Bila je šele 36 let stara, a za nebesa že zrela. Rojena je bila 21. jul. 1906 v Št. Miklavžu nad Laškim. Ker je začutila v sebi klic Gospoda, je vstopila kot 22 letna mladenka v samostan šolskih sester v Mariboru. L. 1930. je prejela redovno obleko. Po končanem

je bila navidezno zdrava. Ker si je želela zaposlitve, so jo poslali v občinsko ubožnico na Vrhniki, da bi s svojo ljubeznivo pomočjo in zdravim humorjem starim in onemoglim revčkom pomagala nositi trpljenje. Tu se je pa tudi za njo pričel križev pot. Ljubi Jezus je svojo nevesto povabil s sabo na Kalvarijo. Težka bolezen v hrbtenici ji je črpala mlade moči. Ker ni mogla več opravljati svoje službe, je prišla spomladan l. 1942. na Bokalce pri Ljubljani in v juniju v Marijanišče. Tu je prišla v zdravniško oskrbo. Šest mesecev je trpela neznošne bolečine. Svoje trpljenje pa je prenašala čudovito vdano in z veseljem pričakovala smrti.

V križu je zorela in dozorela za Jezusa, naj se sedaj na Njegovem Srcu spočije in za nas prosi.

Darovi

Za frančiškanske misijone: 850 lir: Misijonski krožek, Novo mesto; 350 lir: nabral Lojze Zveglič, Novo mesto; 195 lir: Župni urad sv. Frančiška v Šiški; 152 lir: zapuščina Bister Frančiške (po p. Krizostomu); po 100 lir: neimenovani, Vidic Ivana za krst pogankega otroka na ime Ivana — in ista za krst pogankega otroka na ime Franc; 80 lir: neimenovana za krst pogankega otroka (po p. Angeliku); 50 lir: Šemrov Frančiška; 38 lir: Klep Ana; 22 lir: Serafinski kolegij, Ljubljana; po 20 lir: Debeljak Neža, Kerkoč Emilija; 19 lir: Cizel Marija; po 10 lir: Neimenovana, Nagode Ivanka; po 5 lir: neimenovana, čč. Šolske sestre, Sušak; 2.45: Neimenov. (po p. Anastaziju).

Za člane Frančiškanske misijonske družbe se bere sv. maša: 2. maja in 13. junija ob 7.

Za Armado sv. Križa: 212 lir: nabrala Kukovica Terezija, Dev. Mar. v Polju; 120 lir: Tržaška Marijina družba; 38 lir: zapuščina Bister Frančiške (po p. Krizostomu); 33 lir: nabrala Viršek Ivana, Grosuplje; 15 lir: Mlakar Marjeta; po 10 lir: Kokalj Marija, Prelogar Terezija; 6 lir: neimenovana; 5 lir: neimenovana.

Za Kruh sv. Antona: 100 lir: Kovač Marija, Lokve.

Za Sklad III. reda: 25 lir: Šemrov Frančiška; 10 lir: Neimenovani g. kaplan.

Za Sklad Cvetja: 190 lir: preč. Winkler p. Benvent; 30.40 lir: Klep Ana; 19 lir: Koemur Janez; 15 lir: Benčina Marija; 10 lir: Knaus Ivanka; po 5 lir: Braniselj Marija, Grgetič Terezija, Intihar Terezija, Jeraj Marija, Kačar Jožefa, Kogovšek Antonija, preč. Miklavčič Franja, Mrače Frančiška, Perhaj Marija, Petrič Katarina, Plos Olga, preč. g. Skobe Ignacij, Stančič Josip, Stritih Fani, Strukelj Doroteja, Trebec Agata, Turk Marija; 4.85 lire: Kapš Neža; 4 lire: Erzar Katarina; 3.80 lire: preč. g. Munda Vinko; po 3 lire: Jesih Ana, Marn Marija, preč. g. Knafelj p. Ignacij, Udovč Ana; po 1 lito: nekateri.

Vsem dobrotnikom Bog povrni z nebeškimi darovi!

Poverjeniki Cvetja

ki so pridobili nove naročnike, in sicer:

45: Skupščina III. reda, Rovte (zadnjič je Uprava »Cvetja« dala pomotoma v objavo samo 18, kar naj ji bo oproščeno); 10: (neimenovana) v Ljubljani (najbrže Kepic Amalija); 8: Gabrovšek Frančiška, Hotedršica; 4: Zadnik Marija, Velike Lašče; po 3: Uran Andrej, Ljubljana, Vodstvo III. reda, Žužemberk; 2: Mihelčič Marija, Višnja gora; po 1: Miklavčič Ivana, Stična, Štukelj Stefan, Črnomelj, Trontelj Marija, Šmarje-Sap, Vodstvo III. reda, Dobrova, Župni urad, Prečna,

Novi naročniki

Kogovšek Pavla, Korbar Antonija, Kovač Ivana, Kovač Ivanka, Kramar Franc, Kranjc Frančišek, Križaj Pavla, Križman Marija, Kunc Antonija, Kušar Pavla, Lamovšek Marija, Lapajne Ivana, Leskovec Marija, Leskovic Marija, Logar Antonija, Lošrtak Marija, Lovšin Marija, Malavašič Katarina, Marinič Jožefa, Mehle Rozalija, Mihelčič Franeka, Mihevc Anica, Mišič Alojzij, Mivšek Stefanija, Mlinar Marija, Modrijan Janez, Mrlak Frančiška, Nagode Katarina, Oblak Katarina, Peršin Marija, Petkovšek Ivana, Petrovčič Antonija, Pikel Barbara, Pirnat Anica, Pivk Pepca, Plevnik Marija, Rotter Vilibald, Rovnan Frančišek, Rupert Frančiška, Sedej Pavla, Silvester Marica, Skvarča Julijana, Slabe Marija, Starešinič Ivan, Strah Marija, Stražišar Marija, Strojanshek Peregrina, Šega Jožef, Šega Marjeta, Sinkovec Kristina, Trček Frančiška, Trček Frančiška, Treven Marija, Tomšič Ana, Trobec Jera, Turk Jelica, Žalec Neža, Zveglič Marija.

Albrecht Marija, Bevc Ciril, Blažič Frančiška, Brus Frančiška, Debeljak Marija, Debevc Cilka, Grzin Ana, Habič Ida, vlč. Kaplanija, Dol. Logatec, vlč. g. Kapš Stanko, Kos Štefka, Košič Franc, Kunc Frančiška, Kunc Ivana, Lampe Ivana, Maier Ljudmila, Milčinski Frančiška, Menart Marija, Menart Pavla, rel. fr. Metodio da Golo, Mihelčič Alojzij, Moljk Marija, Nagrašek Uršula, Ogrinc Angela, Orehek Ivanka, Petkovšek Milka, Ramovš Mara, Rupnik Marija, Škrjanc Marija, čč. Šolske sestre, Sv. Marko, Zagreb, čč. Šolske sestre, Vrbančeva ul., Zagreb, Šraj Katarina, Šter Gabrijela, Tomazin Frančiška, Totter Katarina, Tratnik Marija, Trkov Frančiška, Turk Marija, Vičič Terezija, Zajdela Roza, Zajec Frančiška, Zmave Rado.

Marija je obiskala Ljubljano

Anton Sfiligoj

Ljubljana

Franciškanska ulica (poleg frančiškanske cerkve)
ima vedno na zalogi:

Devocijonalije:

Križe (razpela) lesene in kovinaste s podstavkom ali take, da se pritrdijo na steno. Poleg tega nudim primerne svečnike. — Kipe v višini od 20 cm do 150 in 200 cm. — Svetinjice iz aluminija in posrebrene (alpaka-srebro). — Rožne vence domačega izdelka. — Podobice, za 100 od Lir 4— naprej, in druge nabožne predmete za darila.

Molitvenike, slike, pisarniške potrebščine:

Šolske zvezke, peresa, vse uradne listine, kuverte, črnila, risalno orodje, tuše, risarske glavne papirje, blagajniške in druge trgovske knjige, nalivna peresa, tintnike, pisalne garniture, pisemski papir itd.